

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 847

BLOED EN GOUD.

20 cent.

De twee achtergeblevenen wuifden terug, zwijgend en met strakke gezichten.

NIEUWE SERIE

BLOED EN GOUD

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

ALS DE SNEEUW BEGINT TE VALLEN....

Op een morgen in het begin van November trok een kleine troep ruiters over de steenachtige vlakke, die zich uitstrekt langs de boorden van de Joekon, en die in het westen zoowel als in het oosten wordt ingesloten door hoge bergen.

De sneeuw lag op sommige plekken, waar de storm van de vorige dagen ze had samengedreven, tot een hoogte van een voet, en de egaal grijze lucht, de ijzige wind voorspelden nieuwen sneeuwval.

Een van de paarden trok een rijtuig, van een tamelijk zonderling voorkomen, en overdekt met een soort van huid. Het ging niet zonder moeite, want het paard was blijkbaar vermoeid, en de kar kreunde van ouderdom, terwijl daarenboven de gladde, versche sneeuw het voortgaan zeer bemoeijlikte.

Onder de huid zaten twee jonge meisjes dicht bijeen, die slechts nu en dan eenige woorden met elkander wisselden. De eene was een mooie brunette, de andere, haar zuster, was blond, van dat korenblond, dat men veel aantreft bij Iersche vrouwen, of bij haar, die in het hoge noorden van Amerika het levenslicht aanschouwden. Zij had een lief gezichtje, was vrij wat jonger dan haar zuster, een kind nog bijna, en had zich, als om bescherming te zoeken, dicht tegen haar zuster aangevleid.

Zij konden tezamen nauwelijks plaats vinden op de smalle achterbank.

Vóór hen, op het stroo, dat den bodem bedekte, en met den arm leunend op de voorbank, waarop ook de voerman gezeten was, een boom van een kerel, zat een oude man, blootshoofd, met dun, grijs haar, en de oogen gesloten, misschien van vermoeidheid, misschien omdat hij diep ernstig ergens over nadacht.

Dat laatste moest wel het geval zijn, want nu en dan sloeg hij de oogleden op, tastte voor zich in het stroo, raapte daar een vrij dik boek uit op en trachte er in te lezen, maar met een kreet van ongeduld, moest hij zijn pogingen spoedig staken, door het schudden van de kar over den ongelijken weg.

Aan elke zijde van den wagen reed zwiingend een man, in een korte, warme pels gehuld, de beenen gestoken in een lederen broek en met laarzen, die bijna tot aan de knieën reikten.

Die mannen waren John Raffles en Charles Brand, de twee onafscheidelijken. De reus op de voorste bank van de kar was James Henderson, de trouwe helper, en die daar binnen zoo stil in de kar zaten, vermoeid en lusteloos, waren professor Macpherson en zijn beide dochters Suzan de brunette, en Irma, de blonde.

Suzan had van Raffles niet verwacht, toen hij veertien dagen te voren te Prince Rupert zijn jachtreis naar het Noorden aan-

ving, dat hij de zorg op zich zou hebben genomen voor de drie menschen, die nu alles van hem alleen verwachtten en in hun onervarenheid en zwakheid alleen zeker zouden zijn omgekomen.

Misschien, onder normale omstandigheden zou het drietal zoo goed en zoo kwaad als het ging, het einddoel wel hebben kunnen bereiken.

Maar de roep van het goud had weerklonken en duizenden hadden aan dien roep gevolg gegeven. En het is nu eenmaal zoo, dat men onder goudzoekers zeer veel schavuiten van het ergste soort aantreft, en thans krioelde het er reeds van op de weinige wegen, die zich door het woeste gebergte en langs de boorden der machtige rivieren noordwaarts uitstrekten, en die alle tenslotte moeten uitloopen op de vindplaats van het kostelijke, vurig begeerde goud.

Professor Macpherson was zeker een braaf man, maar een echte geleerde, en zeker niet in staat om zijn dochters te beschermen. Sedert jaren woonde hij in Alaska, nu eens hier, dan eens daar, op zoek naar botanische wonderen want zijn specialiteit was plantenkunde. Bijna drie jaren was hij van zijn dochters gescheiden geweest, beiden musiciennes, en nu zouden zij dan eindelijk weer vereenigd worden, toen Suzan en Irma een contract hadden geteekend met een zekeren Barrington, eigenaar van een logement in Cudahij, waar zij des avonds in de gelagkamer zouden moeten spelen.

De arme meisjes wisten echter niet, dat zij te doen hadden met een echten bandiet, en evenmin wisten zij, dat de trek naar het Noorden een heirleger ruwe kerels zou voortjagen over denzelfden weg, dien zij zouden moeten volgen.

En het was te Cudahij, dat Raffles gelegenheid kreeg, zijn hulp te bieden aan de twee zusters. Het bleek hem daar, dat hun vader, die de meisjes toch had moeten begroeten bij hun komst, twee dagen tevoren plotseling verdwenen was, zooals een buurvrouw, een oude Indiaansche, aan Raffles vertelde.

Door een toevallige samenloop van omstandigheden had hij de gedwonge verblijfplaats van den ouden geleerde weten te ontdekken, n.l. een kelder onder het logement van Barrington.

Het doel van den lafhartigen vrijheidsberoover was natuurlijk duidelijk. Hij had de beide meisjes, die nu in zijn macht waren, willen dwingen tot heel andere dingen dan musiceeren, en den vader daarbij willen misbruiken als dwangmiddel. En hij zou zeker zijn bedreiging ten uitvoer hebben kunnen brengen en de meisjes zouden voor goed

verloren zijn geweest, als Raffles niet tusschenbeiden was gekomen.

Hij bevrijdde den vader, hij ontrukte de meisjes aan de klauwen van den logementhouder en wist met hen te ontvluchten in 't hartje van den nacht ofschoon hij er we zeker van kon zijn, dat de wraakzucht van Barrington hem spoedig een troep achtervolgers achterna zou zenden.

Raffles had geen bepaald doel, hij was gekomen om te jagen. Het had een vacantiereisje moeten worden — maar het lot had het nu eenmaal anders gewild en hij trok nu noordwaarts verder, onder de ongunstigste omstandigheden, zooals men spoedig zal zien.

Het was zijn voornemen, te trachten, zoo spoedig mogelijk Fort Joekon te bereiken. Het is een tamelijk groote plaats, aan de samen-vloeiing van de Joekon en de Stekelvarkenvier. Er ligt daar een vrij sterk garnizoen, in den regel een regiment sterk, onder bevel van een kolonel. Daar zou Raffles de twee meisjes en hun vader veilig kunnen achterlaten, omringd zelfs door een zekere weelde, en beschut door een behoorlijk dak.

Hij voelde dat de twee meisjes zich tot het uiterste inspanden om flink te blijven, maar zij waren dit leven nu eenmaal niet gewend, dat harde ruwe bestaan, het overnachten in tenten, de eindelooze ritten over de vlakten, de schaarsche maaltijden, met maar heel weinig afwisseling.

Zij waren nu vijf dagen onderweg en hoogstens nog een dagreis van Circle verwijderd, een plaatsje aan den zuidelijksten punt van een soort van smalle landtong of delta, die daar ter plaatse door de Joekon wordt gevormd. In gewone omstandigheden telt het ongeveer 1200 inwoners, die echter een zeer vlottende bevolking uitmaken. Het zijn jagers, visschers, kolenbranders, mijnwerkers, gidsen, paardenhandelaars, die op geregelde tijden verder trekken, om dan tegen de lente of tegen den herfst weer terug te keeren.

En Raffles verlangde er zeer naar, Circle zoo spoedig mogelijk te bereiken, want daar wilde hij zijn kleine gezelschap wat rust gunnen.

Maar dit was niet het eenige!

Het had reeds zwaar gesneeuwd, en nu al gingen de paarden met moeite voorwaarts, hoe zou het echter zijn, als die lucht, zoo grijs en dreigend, zich ontlastte? Het zou dan onmogelijk zijn, met den wagen verder te gaan, en men zou hem spoedig in den steek moeten laten. Er waren twee extra paarden achter aan den wagen gebonden, en misschien zouden de meisjes kunnen rijden maar de oude geleerde zou het zeker niet kunnen. En bovendien —

het voertuig begon heel bedenkelijk te doen ! De wielen krakten verdacht, en zouden het zeker niet lang meer uithouden

Nadat zij zoo geruimen tijd hadden voortgereden, stuurde Brand zijn paard naast dat van Raffles en zeide met een blik op de huifkar :

— Wij zullen te Circle tot iederen prijs moeten trachten, een slede en goede honden te krijgen, Edward, als wij tenminste van plan zijn, verder te gaan !

— O ja, wij gaan zeker verder, antwoordde Raffles. Ik heb nu eenmaal besloten, te jagen, en dat zal ik ook — maar niet uitsluitend op zilvervossen en otters, op beeren en wolven. Er is nog een ander wild, dat mij minstens evenzeer aantrekt. Bedenk eens, Brand, dat er zelfs in de kleinste plaatsen, die wij zullen passeeren, onmiddellijk een speelbank zal worden opgericht, ten koste van de goudzoekers, en bedenk verder eens, hoeveel geld de eigenaar van zoo'n bank niet zal weten te verdienen !

— En daarvan zou jij je meester willen maken ? vroeg Brand ontsteld.

— Wanneer de gelegenheid zich voordoet — waarom niet !

— Nu, ik zou kunnen antwoorden : Omdat wij dan evengoed regelrecht naar Londen kunnen terugkeeren, en ons op het Hoofdbureau van Politie konden aanmelden met de mededeeling : — hier zijn wij, zoek maar niet langer ; wij hebben er genoeg van en willen ons verdere leven liefst doorbrengen tusschen de vier muren van een stevig gevangenis !

— Mijn waarde Brand, wat een overdrijving, zeide Raffles lachend. De politie is hier zeer schaarsch, en zal het ons niet te lastig maken !

— Het is mogelijk — maar dan zullen de goudzoekers en het verderè gespuis haar taak wel overnemen ! Men staat hier wonderlijk snel met den revolver klaar, en ik geloof dat er goede schutters zijn onder die schavuiten ! Wij hebben het trouwens al ervaren ! Het had maar weinig gescheeld of reeds in Prince Rupert hadden wij onze huid moeten laten in de handen van Buster Key en zijn vrienden, die het voorzien hadden op de paarden, welke jij telegrafisch bij Dave Croft, den paardenhandelaar besteld had.

— Hij zal het ons niet meer lastig maken ! zeide Raffles schouderophalend. Morgen hoop ik al te Circle aan te komen, en daar zal hij zich niet durven te vertoonen, daar is een vaste Politie post van de bereden Koninklijke. Hij heeft alle reden, om een ontmoeting met die heeren te vermijden.

Juist toen Raffles dit gezegd had, begon de sneeuw weer te vallen.

Het waren aanvankelijk maar enkele, groote dikke vlokken.

Maar met gefronst voorhoofd zag Raffles toe. Hij was zeer ervaren, hij had het hooge Noorden meermalen in den winter bezocht en hij wist wat het zeggen wilde, als het om dezen tijd van het jaar bij vriezend weder begon te sneeuwen. Uren zou het aanhouden, misschien wel den geheelen nacht en morgen reeds zou alles wit zijn, de bergen en de dalen, het bevroren dek van den Joekon de dennebosschen — alles !

Suzan stak haar bruin hoofdje door de kier van de huif en riep vroolijk : — O, zie toch eens, het sneeuwt !

— Inderdaad, juffrouw Suzan, het sneeuwt en wij moeten den hemel bidden, dat het spoedig zal ophouden !

— Geloof gij, dat het onze reis zal belemmeren, vroeg het meisje, dadelijk weer ongerust.

— In hooge mate, juffrouw Suzan, antwoordde Raffles ernstig, met de paarden alleen zouden wij er misschien nog doorkomen, maar zeker niet met de kar ! Het ding is oud en wrak, en het paard is lang niet frisch meer. Kunt gij beiden paard rijden ?

— Een beetje, antwoordde het meisje verlegen. Als het moet, dan laten wij de kar in den steek. Maar vader dan ?

— Een onzer zal hem voor zich op het zadel kunnen plaatsen, meende Brand. Maar zoover is het nog niet. Mij dunkt dat wij zoo ver mogelijk met de kar moeten zien te komen, zij bevat op het oogenblik al onze bagage.

Suzan wierp nog een blik op Raffles, op zijn strak, ernstig gelaat en toen sloot zij de huif weer, want de wind stak nog meer op, en het was fel koud. En daarbinnen dacht zij met innige dankbaarheid aan dien Engelschman, die zich als Graaf aan hen had voorgesteld, en die zich deze groote offers getrooste voor de drie hem onbekende menschen.

Zij wist het, zij waren een blok aan zijn been en toch uitte hij geen klacht, toch toonde hij zich niet ongeduldig, toch sprak hij altijd op denzelfden hoffelijken toon, alsof hij zich in een salon bevond en niet op honderden mijlen afstand van de beschavingsgrens.

Ja, hij en zijn vrienden hadden zelfs hun leven voor hen in de waagschaal gesteld. Die man had het contract in handen weten te krijgen, het schandelijke nooit goed gelezen contract, dat haar aan Barrington bond en het in snippers gescheurd. En zij begreep wel, dat haar werkgever van slechts één avond er de man niet naar was, om dit te vergeten of te vergeven ! En hij zou wraak willen nemen voor den vreeselijken vuistslag, dien zijn tegenstander hem had toegebracht. Een man als hij zou gemak-

kelijk handlangers weten te vinden onder het uitvaagsel, dat thans een groot gedeelte van Alaska onveilig maakte. Aan hun vader, dien zij innig lief hadden, konden de twee meisjes zich in hun zorgen niet toevertrouwen. Professor Macpherson was als een groot kind, dat den ernst van het gevaar zelfs niet eens beseftte, als het reeds vlak bij hem was. Tot zelfs op dit oogenblik begreep hij de ware reden nog niet, waarom Barrington hem des avonds had doen oplichten en wegvoeren. Zooveel slechtheid in een mensch had hij onmogelijk kunnen doorgronden, want hij was de goedheid en de zachtheid zelve.

Daarbuiten sneeuwde het maar voortdurend door, zonder ophouden en met angst in het hart zag Brand, hoe de sneeuw zich steeds dichter ophoopte en hoe het vermoeide paard reeds groote moeite had de kar voort te trekken.

Nog een half uur, en toen gebod Raffles halt te houden. Het paard kon niet verder. Men moest trachten, de rijpaarden als trek-dieren te gebruiken.

Henderson kwam onmiddellijk van zijn hooge zetel en spande het vermoeide paard uit, het teeder op den hals kloppend met zijn breede hand, die tot zulk een verschrikkelijke vuist kon worden.

Hij wreef het dier droog met behulp van een stroowisch en dekte het toe met een der paardendekens. Het was bijna aandoenlijk te zien, hoe de groote kerel het paard behandelde alsof het een ziek kind was.

De kleine karavaan had halt gehouden aan den voet van een heuvel, die zich tot een hoogte van meer dan honderd meter bijna loodrecht uit de vlakke verhieft.

Rechts breidde zich de vlakke uit tot aan de boorden van de Joekon, die op deze hoogte reeds lang dicht gevrozen was en gemakkelijk het gewicht van vier bereden mannen had kunnen dragen. Er was van het ijsdek niets meer te zien en ternauwernood kon men waarnemen waar de oever ophield.

Raffles had deze plek uitgekozen, daar de rots een uitstekende beschutting bood tegen den snerpenden noordenwind en ook, waar zij zelfs wat overhelde, tegen de staag neervallende sneeuw.

Henderson, wiens taak dit altijd was, begaf zich onmiddellijk naar een klein boschje sparren dicht bij den oever en begon daar wat brandhout te kappen. Brand haalde den ketel en de andere benodigdheden te voorschijn, en maakte aanstalten tot de voorbereiding van het middagmaal, daarbij geholpen door de twee meisjes, die maar al te verheugd waren, dat

zij een tijdje aan den rit in de hobbelende ka een einde konden maken.

Suzan had zich tot Raffles gewend, die een nieuw kistje met verduurzaamde levensmiddelen had opengemaakt en vroeg met een zijdelingschen blik op haar vader, die rustig in zijn plaid gewikkeld en met den rug tegen den tors geleund, in zijn boek studeerde.

— Gelooft gij, dat die sneeuw ons zal beletten, morgen Circle te bereiken, Mijnheer?

— Ik durf het niet zeggen! zeide Raffles, haar aanzierende met zijn groote, ernstige, grijze oogen. Ik zou wel wenschen dat het ophield met sneeuwen — en toch, nu het dat eenmaal bezig, is, moest het maar blijven doorgaan.

— Waarom wenscht gij dat? vroeg het meisje verwonderd.

— Daarom, antwoordde Raffles en hij wees naar den bodem en naar den weg dien zij waren afgekomen.

Van het gebaande pad viel reeds niets meer te bespeuren. Maar wel zag men het diepe karrenspoor, de bijna kaarsrechte, dubbele lijn van de breede wievelgen, maar de steeds neervallende sneeuw begon dit spoor snel uit te wisschen, en ver tien minuten zou er niets meer van te zien zijn.

Suzan maakte een kleine beweging van schrik en vroeg:

— Bedoelt gij daarmede, dat gij wenscht, dat ons spoor wordt uitgewischt?

— Dat hoop ik inderdaad van ganser harte, Juffrouw Suzan!

— Gij vreest dus nog altijd dat men ons zal achtervolgen?

— Dat vrees ik inderdaad! Gij kent de lieden hier niet, en hun wraakzucht. Barrington zal niet rusten, voor hij U weer in zijn macht heeft met of zonder contract — en voor hij zich op mij heeft kunnen wreken!

Suzan sidderde even, en haar oogen hadden een bange uitdrukking, toen zij aarzelend hernam:

— Maar — de weg is niet meer zichtbaar, en het lijkt mij onmogelijk, dat men ons op deze vlakke terug vindt, vooral nu het is gaan sneeuwen.

— Juist, de sneeuw beschermt ons thans. Het zicht is slecht — men kan ternauwernood een halve kilometer voor zich uit zien. Maar als het weder weer opklaart, dan zal men op deze eindeloze vlakke vele mijlen ver zelfs het kleinste afstekende voorwerp duidelijk op den sneeuw kunnen onderscheiden. Gij zegt dat er geen weg meer is en bedoelt daar zeker mede, dat men ons voorbij kan gaan, zonder ons te zien. Maar vergeet niet, dat bijna allen die naar Circle gaan de boorden van de Joekon

zullen volgen, juist zooals wij! De hoofdzaak is echter dat de handlangers van Barrington niet over sleden en honden beschikken, want in dat geval zouden zij ons al heel spoedig hebben ingehaald. Een span van tien krachtige, gezonde en versche honden kan een niet al te zware slede uren achtereen met een snelheid van bijna 15 kilometer per uur over de harde sneeuw voorttrekken.

Raffles hield op met spreken.

Een windvlaag was plotseling opgestoken en had als bij tooverslag, zooals dat vaak in het noorden geschiedt, de nevels weggevaagd en den hemel voor korten tijd schoongebezemd naar den kant van het zuiden. De zon straalde daarginds over het sneeuwdek, en deed het in verblindende witheid blinken.

En Suzan zag, hoe Raffles gelaat plotseling

verstrakte.

Hij nam haastig zijn prismakijker uit het met bontgevoerde foudraal hield het instrument voor de oogen en tuurde in de verte.

Toen plaatste hij de beide voorvingers van de rechterhand na de dikke handschoen te hebben uitgetrokken in den mond en liet een snerpenden fluittoon weerklinken.

Henderson, die nog altijd met zijn kapmes zwaaide, hoorde het sein en keek op. Raffles wenkte hem.

Wat doet gij? vroeg Suzan verschrikt. Dreigt er gevaar?

Raffles strekte zijn hand naar de vlakte uit, waarover het zonlicht langzaam voortstoof, om straks weer te verdwijnen, en zeide slechts:

— Daar komen zij!

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret!
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK II.

EEN RIT OM HET LEVEN.

Henderson begreep dadelijk wat er gaande was, en liep zoo hard hij kon, zijn arm vol pakken in den steek latend.

Brand, die bezig was met het opstellen van den ijzeren driepoot, waaraan de soepketel zou worden opgehangen, liet verschrikt dit werk in den steek op het hooren van het schrille gefluit, en vroeg :

— Wat is er ? Waarom waarschuw je Henderson ?

— Raffles gaf een antwoord, maar wees opnieuw in de verte.

En juist even voor de zon weer verdween, voor het grijze wolkenfloers zich weer over de hemel uitstrekke, zag Raffles op een afstand van minstens een uur gaansch acht of tien heel kleine, zwarte puntjes, die zich over het blinkend witte sneeuwdek voortbewogen, zoo langzaam dat het scheen alsof zij niet vorderden.

— Zijn zij het ?

— Ik hoop dat ik mij vergis, maar ik vrees dat zij het inderdaad zijn.

— Bereden ?

— Neen, zij hebben drie hondensleden bij zich. Ik heb acht misschien tien man geteld. Wij moeten onmiddellijk handelen. James, luister eens goed naar wat ik je zeg. Deze twee meisjes moeten, koste wat het kost, in veiligheid gebracht worden ! De twee aangebonden paarden hebben bijna niets te dragen gehad en zijn nog versch. En trekpaarden of niet — span ze voor de kar, en leg den zweep er over ! Op 20 mijlen van hier stroomafwaarts, zul je een blokhut aantreffen, die zeer waarschijnlijk verlaten is. Het is een vluchthut voor pelsjagers en behoort aan Olaf Bergson, den pelsjager. Bewoond of niet, neem er je intrek, en wacht op onze komst. Trekken de bandieten hier niet langs — des te beter. Wij zullen hen dan in het oog blijven houden en zelve zoo spoedig mogelijk de hut trachten te bereiken. Doen zij het echter wel, wat waarschijnlijker is, dan zullen wij Mijnheer Brand, de beste schutter en ik hen hier zoo lang mogelijk ophouden.

— Ik zal doen wat gij mij opdraagt, Mylord — maar als het nu eens Barrington en zijn vrienden niet zijn, maar onschuldige bontjagers ?

— Dan is er nog niets verloren, James, en dan heb ik tenminste de overtuiging mijn plicht te hebben gedaan en nu vlug, want de tijd dringt !

Zwijgend gingen allen aan het werk. De twee rijpaarden werden van hun zadel ontdaan, en een hunner kreeg het tuig van het vermoeide trekpaard aan. Voor het tweede moest in allerijl een hulptuig worden gemaakt.

Het bleek gelukkig spoedig, dat de dieren, ofschoon verre van rustig, vroeger ook wel eens hadden moeten trekken, en allen haalden verlicht adem.

De meisjes, bleek maar vastberaden namen hun plaatsen in de kar weer in, en de oude geleerde, niet weinig knorrig, omdat men hem stoorde, werd half tegen zijn zin op het stroo neergezet, zooals men een klein kind in een babybox plaatst.

Henderson overtuigde zich, dat hij zijn revolver bij zich had, tastte nog eens naar zijn zakpatronen en zijn breed mes en legde zijn geweer dwars voor zich.

Toen wendde hij zich nog eens om en zei rustig :

Twintig mijlen stroomafwaarts — de blokhut — de meisjes en den ouden heer daar brengen, of de hut bewoond is of niet — en daar wachten op uw komst !

— Een redelijken tijd wachten, zeide Raffles, den reus met zijn klare oogen veelbetekenend aanziende. Zijn wij er van nacht nog niet — dan zijn wij . . . verhinderd !

Een kort oogenblik keken de twee mannen elkander zwijgend aan, en toen grepen hun handen in elkaar. In dit oogenblik viel al het verschil tusschen den edelman en den man uit het volk weg. Zij waren nu alleen maar vrienden, die op een heel ernstig tijdstip afscheid van elkander namen — misschien wel voor goed.

Henderson dacht er zelfs niet aan, een tegenwerping te maken. Daartoe kende hij het karakter van Raffles te goed. Het leven van die twee jonge meisjes en iets wat voor haar wellicht nog meer waard was, ging hem boven alles, zelfs boven zijn eigen leven.

Zij hadden zich aan hem toevertrouwd en hij beschouwde het als zijn plicht, haar tot het uiterste te beschermen.

De reus had getracht, niets van zijn gevoelens te verraden, maar toen hij de hand van Brand greep, toen beefde zijn stem, en zijn oogen waren omfloersd, en hij zeide op zachten toon :

— Als het kan, Mijnheer Brand, tracht dan te voorkomen, dat het tot een gevecht komt.

Gij zult het niet kunnen volhouden tegen acht of tien man. Op het oogenblik is het uitzicht weer zeer slecht — misschien kunt gij een treffen vermijden!

— Ik hoop het, James, maar ik denk het niet! zeide Brand ernstig. Laat mij nog even je trouwe, sterke hand, James! Het is misschien voor het laatst. Zorg goed voor die twee, zij zijn het waard!

Raffles was intusschen op de kar toegereden, sloeg de slip van de huid terzijde en zeide op een toon, die hij opgewekt trachtte te doen klinken:

— Wij zullen nu voorloopig van U moeten scheiden! Maak U niet ongerust, alles komt in orde! Mijn bediende heeft zijn orders.

— Is het — volstrekt noodzakelijk, dat wij van elkander gaan, Mijnheer? vroeg Suzan, die doodsbleek was.

— Ja, juffrouw Suzan, het kan niet anders, antwoordde Raffles, gij moet nu aanstonds vertrekken.

— Maar — die overmacht!

— O, het is niet zoo erg! zeide Raffles luchtig. De lucht betreft nog meer, en zij zullen ons misschien niet eens zien. Daarenboven, wie zegt ons, dat het Barrington en zijn mannen zijn? Geef mij Uw kleine hand en gij ook, Juffrouw Irma! Ik hoop dat het U goed zal gaan, maar gij moet mij beloven, strikt te doen, wat onze brave reus U zal zeggen! Hij kent het land heel wat beter dan gij! Verlaat Fort Joekon vooral niet, voor de fortcommandant den toestand veilig acht. En laat U, als hij moet terugkeeren vergezellen door een klein detachement soldaten.

— Maar gij spreekt, alsof wij elkander nooit zouden terugzien, zeide Irma, die haar tranen niet meer kon bedwingen.

— Men doet ook het verstandigst zoo te spreken in een land en een tijd als deze, zeide Raffles met een glimlach. Tot weersziens dan, als gij dat liever hoort. Vooruit James!

De slip viel neer, de professor had zijn boek genomen, alsof er geen vuiltje aan de lucht was, de zweep knalde, de paarden trokken aan en de huifkar zette zich in beweging.

Onbewegelijk staarden Raffles en Brand het voertuig na.

Aanstonds zou het verdwenen zijn achter een geweldig rotsblok, dat den weg scheen te versperren.

Nog eenmaal lichtte een kleine witte hand de slip van de huid op, en wuifde.

De twee achtergeblevenen wuifden terug, zwijgend en met strakke gezichten.

Toen keken zij elkander aan, en zij wisten dat dezelfde gedachten hen op dat oogenblik ver-

vulden. Naar menschelijke berekening zouden zij die twee wel niet meer terugzien.

Alles was op dit oogenblik tegen hen. De sneeuw was in hun nadeel, want die sterke honden, waarover de tegenpartij beschikte, zouden de sleden veel sneller over de sneeuw voorttrekken, dan de toch reeds vermoeide paarden door die dikke laag zouden kunnen heenwaden.

Bovendien was de vlakte bijna kaal, op enkele verstrooid liggende rotsblokken na, en er was dus weinig of geen gelegenheid om zich te verschansen. En dan die groote overmacht, waartegen zij het op den duur zouden moeten afleggen.

Zij hadden heel wat munitie verbruikt onderweg, en pas te Circle zouden zij hun voorraad weer kunnen aanvullen. Zij moesten dus zuinig zijn en mochten geen kogel nutteloos verspillen.

En waren degenen, die daar naderden inderdaad Barrington en zijn kornuiten, wat wel als vasstaand kon worden aangenomen dan behoefden zij niet op genade te rekenen. Zij zouden meedoogenloos worden vermoord. In die tijden rekende men een menschenleven voor niets en dat Barrington hierop geen uitzondering maakte, dat wisten zij goed genoeg.

Tot overmaat van ramp bleek het al spoedig, alsof de lucht opnieuw zou breken. De winter had pas ingezet en mooi en slecht weder wisselden elkander nog gestadig af. Hield het op met sneeuwen, dan zou hun spoor, indien zij hadden willen vluchten al heel gemakkelijk teruggevonden worden.

Raffles had zijn geweer wat vaster in de hand gevat, ontdeed het slot zorgvuldig van de met rendiervel bestreken wollen lappen en overtuigde zich, dat het nog uitstekend werkte. Hij laadde het wapen met groote zorg, overtuigde zich voorts dat hij nog een twaalftal patronen tot zijn beschikking had, en vergewiste er zich van dat zijn revolver was geladen.

Toen keek hij in het rond, als om een krijgsplan vast te stellen.

Hun eigen paarden stonden dicht bijeen, met den kop naar den grond gebogen, alsof zij waarlijk nog hoopten, een grassprietje te ontdekken onder de dikke laag sneeuw. Zij vonden niets dan een kaal plekje en begonnen er gulzig op te knabbelen. Het was duidelijk dat zij leden onder gebrek aan goed voer. Wat het trekpaard betreft, het was een goed doorvoed dier geweest en blijkbaar alleen maar erg vermoeid.

Vlak achter hen verhief zich de steile rotsheuvel. Van dezen kant was het onmogelijk die te beklauseren.

Maar wie weet bood de andere zijde daartoe wel gelegenheid en Raffles besloot, dit te onder-

zoeken, want dan kon men dit gevaarte als een bruikbare vesting dadelijk in staat van verdediging brengen.

— Brand, ik zal hier blijven, om de vlakte in het oog te houden. Wie weet hoe dicht bij de schurken al zijn. Onderzoek eens vlug, of de heuvel aan de andere zijde te beklimmen is!

— En als dat het geval is?

— Dan geef jij mij het bekende sein!

Brand knikte slechts, nam het kleine kistje munitie onder den arm, en verwijderde zich.

Een kwartier lang geschiedde er niets. Het was zoo doodstil dat men zelf nog het kraken kon hooren van de oude kar, die zich met moeite een weg baande door de sneeuw.

Maar nu werd toch ook, eerst heel vaag, toen duidelijker een ander geluid hoorbaar.

Het waren luide, ruwe stemmen, afgewisseld met het schorre geblaf van een of twee honden.

Raffles wierp een blik omhoog. Er waren al vele plekken blauw te zien tusschen de wolken, want het had opgehouden met sneeuwen. Alleen in het noorden hing nog een dichte, grijze wolkenbank.

Maar in het zuiden voor hen, scheen een reuzenhand snel het gordijn van wolken terzijde te schuiven. De nevel loste zich op en geheel onverwachts baadde de sneeuwvlakte weer in het gouden zonlicht.

Raffles zette zich strak.

Daar waren de sleden! En dat nauwelijks op 300 Meter afstand.

De atmosfeer was als bij tooverslag zoo helder geworden dat hij duidelijk alle bijzonderheden kon onderscheiden.

Het waren drie groote sleden, ieder met tien honden bespannen, van de grootste soort, en blijkbaar zeer sterk. Achter iedere slede liep een man op sneeuwschoenen, die de voertuigen in het goede spoor hield. Zeven of acht acht anderen gleden ter zijde van de sleden op hun eigenaardige, raketvormige sneeuwschoenen snel voort.

Het was nog onmogelijk gelaatstrekken te onderscheiden, maar Raffles meende, aan den zwaren lichaamsbouw van een der eersten met zekerheid Barrington te onderscheiden. Naast hem ging een neger, die veel leek op den negerkok, dien hij tijdens den roof van het contract een kort oogenblik had gezien.

Vol ongeduld wachtte hij op het sein van Brand.

Zou het dan onmogelijk zijn, dien rots van de achterzijde te beklimmen?

Welk een ongelukkig toeval, dat juist nu de nevels waren opgetrokken!

Het zou maar al te spoedig blijken, welke noodlottige gevolgen dit kon hebben!

Want juist klonk, helder en ver verneembaar, het schelle fluitsein van Brand, dat hem aankondigde, dat de jonge man daar boven was, maar buiten zijn gezicht, of snel achter elkaar klonken er drie gewerschoten die hem wel is waar niet raakten, maar het trekpaard doodelijk verwonden.

Met een kreet, die bijna menschelijk leek, stortte het dier op de knieën neer, hinnikte even smartelijk en strekte zich toen met een krampachtige beweging van de vier pooten op de sneeuw uit.

De sleden naderden snel.

Weer twee schoten, en de kogels vlogen Raffles nu van zoo dicht bij langs de ooren, dat hij maar een keus had, zich bliksemsnel neerwerpen achter het paardenlijk, want dat was het eenige wat hem bescherming bood.

Er was nu geen denken meer aan, te retireeren, en te trachten, aan de achterzijde de rots te beklimmen. Daartoe was het te laat. De bandieten waren tot op hoogstens 150 Meter afstands genaderd, en hun kogels zouden hem achterhaald hebben, lang voor hij den rots tusschen zich zelf en zijn vijanden had gesteld.

Wat de beide rijpaarden betreft, hun instinct had hen aangespoord tot vluchten en zij waren, getuigd en wel spoorwegs weggerend.

De troep kwam onbevreesd nader, maar ver kwam zij niet.

Want Raffles, zich zoo dicht mogelijk aandrukkend tegen het nog warme paardenlichaam, legde de loop van zijn geweer op den schouder van het paard, mikte zonder overhaasting en drukte af.

Het schot was voor Barrington bedoeld, maar miste hem.

De kogel trof den man die naast hem ging, midden in het voorhoofd en zonder een kreet viel hij plat voorover en bleef roerloos liggen.

Onmiddellijk hield de troep halt en de mannen begonnen wild dooreen te loopen, vloekend en tierend.

En terwijl zij daar nog zoo liepen klonken er boven het hoofd van Raffles snel achter elkaar twee schoten, en twee van de achtervolgers beten in het stof of om juister te zijn in de sneeuw.

Een gekrijsch van dolle woede klonk over de vlakte, en het volgende oogenblik was er van de achtervolgers niets meer te bespeuren. Zij hadden zich achter de stilstaande sleden neergeworpen en begonnen van daar in het wilde weg te schieten, zonder zich zelfs de tijd te gunnen om te mikken.

Drie malen drong er een kogel in het paardenlijf, en het was een afschuwelijke gewaarwording dat groote lichaam nog te voelen schokken,

en het doffe geluid van het binnendringende projectiel te hooren.

Raffles was zoo verstandig zijn kruit te sparen.

Maar Brand had blijkbaar kogels genoeg om het spelletje voort te zetten en het zou zeker hiet lang duren, of de kerels daarginds zouden buiten staat zijn gesteld, hen te volgen, wanneer zij er slechts in konden slagen hun paarden op te vangen.

Regelmatig liet de Remington daarboven zijn harde stem hooren, zoodat de rots ervan weerklonk, en telkens maakte dan een van de trekhonden een luchtsprong, midden in het

hart geraakt.

Dat ging zoo tot zesmaal aan toe, totdat de dieren, die nog overeind stonden, dol van schrik aan de treklijnen begonnen te rukken en twee hunner slaagden er ook in zich te bevrijden en snelden over de vlakke weg, in de richting van de bevroren rivier.

De bandieten slaagden er echter in, door lokken en fluiten de honden achter de sleden te krijgen, waar zij tenminste veilig waren voor de moordardig juiste schoten van den schoerp-schutter daarboven op de rots.

Toen werd het stil — een dreigende, angst-aanjagende stilte.

De bekende DUBEC Cigaretten
begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag
Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK III.

DE HUT AAN DE JOEKON.

Het was duidelijk dat de aanvallers beraadslaagden.

Zij waren met elf man gekomen en nu waren zij nog maar met hun achten en dat binnen weinige minuten tijds, en zonder zelfs eenig voordeel te hebben behaald.

Zij hadden te doen met uitstekende schutters, en wanneer een hunner maar den top van zijn neus liet zien, dan werd er onmiddellijk een kogel met doodelijke juistheid op afgevuurd.

Van de honden waren zij er acht kwijtgeraakt, en dat wil heel wat zeggen op de dertig!

Raffles zelf begreep evenwel dat zijn toestand hachelijk was. Hij was van Brand gescheiden, en ook hij zou zijn zonderlinge borstwering niet kunnen verlaten, zonder onmiddellijk op een half dozijn kogels te worden vergast.

Hij keek voorzichtig eens om zich heen, totdat ten slotte zijn aandacht werd getrokken door een zwart voorwerp dat niet ver van hem vandaan lag, half onder de sneeuw bedolven.

Toen herkende hij het, het was een klein schamel verlies, dat aan een van de beide meisjes had behoord en dat zij zeker bij ongeluk hadden achter gelaten.

Hij trok het met behulp van zijn geweer naar zich toe, hetgeen dadelijk een nieuw salvo tengevolge had en opende het.

Er zat niets anders in dan wat eenvoudige toiletartikelen en twee keurig gestreken en gevouwen beddelakens.

En ondanks zijn toestand moest Raffles glimlachen. Hieruit bleek wel duidelijk de onervarenheid van die twee zusters. Beddelakens mee voeren op een reis door een land als Alaska, terwijl de winter voor de deur staat.

Geen wonder, dat die keurig gezoomde lakens nog nimmer gebruikt waren! Des avonds waren de twee meisjes maar al te blij geweest, als zij alleen maar van de zware schoenen ontdaan, zich in de warme slaapzakken hadden kunnen rollen. En die zouden zij zeker niet gehad hebben, als Raffles daar niet voor gezorgd had.

Hij sloot het valiesje weder en weidde toen zijn aandacht weer aan de drie sleden, die

daar nu schijnbaar geheel verlaten op de vlakke stonden, scherp afstekend tegen de witte sneeuw, die de oogen pijn deed door haar schittering.

Nu en dan vuurde Brand, daarboven, en een paar malen hoorde hij een rauw geblaf. Het was duidelijk, dat menschen en dieren zich niet zoo gemakkelijk konden verbergen voor dien meedoogenloozen schutter, die zich op een hoogte van 100 Meter bevond, en dus als het ware van boven op de kleine vesting daarginds neerzag.

Zoo verstreken er bijna twee uren in groote spanning, zonder dat er nog een enkele maal werd geschoten, tot dat Raffles, die voortdurend had uitgekeken, eensklaps zag, hoe er boven een van de sleden een stok werd uitgestoken, waaraan een stuk van een witte lap bevestigd was.

En een stentorstem schreeuwde uit alle macht:

— Wij willen een parlementair sturen! Beloof je hem ongemoeid te laten gaan?

— Als hij ongewapend is! schreeuwde Raffles terug, wel zorgdragend zijn hoofd niet al te ver boven het paardenlijk uit te steken.

— Sta je in voor je kameraad daarboven, die ons zoo leelijk heeft toegetakeld?

— Brand, houd op met schieten, totdat ik je zeg om weer te beginnen! riep Raffles zoo hard hij kon en van boven kwam het antwoord, opgewekt en langgerekt:

— Het zal gebeuren!

De stok met de witte vlag bleek zich te bevinden in handen van Barrington in hoogsteigen persoon.

Hij moest wel hoog vertrouwen stellen in de ridderlijkheid van zijn tegenstander want hij kwam onbevreesd te voorschijn en toen hij een stap of vier gedaan had gespte hij zijn revolvergordel los en wierp dien naast zich in de sneeuw.

Hij kwam op zijn sneeuwschoenen snel nader bij terwijl Raffles hem scherp in het oog hield zonder iets verdachts bij hem te kunnen zien, en bleef op een afstand van een paar meters.

Toen zei hij:

— Leg nu je eigen spuit ook uit je handen,

als ik je verzoeken mag! je ziet dat ik ook ongewapend ben!

Raffles legde zijn geweer tegen het paard, richtte zich een weinig op tot dat hij op zijn knieën lag en zei toen rustig:

— Dat is niet noodig Barrington, maar ik wil je toch je zin geven! Wat is er van je dienst? Maak het kort, want om je de waarheid te zeggen, ik spreek liever niet met een kerel als jij bent!

De kroeghouder liet een soort van gegrom hooren, en begon toen:

— Je kameraad heeft mij een stuk ontstolen en vernietigd en dat neem ik hem drommels kwalijk, hij zit daar nu boven, en samen hebben jullie al drie van mijn jongens naar de andere wereld geholpen!

Een oogenblik keek Raffles den ander verbaasd aan en toen viel hem plotseling in, dat hij zich voor den roof van het schandelijke contract vermomd had en dat het daaraan was toe te schrijven, dat Barrington hem niet herkende!

Hij glimlachte dus maar eens en zei bedaard:

— Dat kan wel uitkomen! Wat zal dat eigenlijk?

— Dat contract kunt gij mij natuurlijk niet meer teruggeven — maar die twee drommelsche meiden wel!

— Als je soms de dames Macpherson bedoeld, Barrington, dan zou ik je aanraden, wat beleefder te zijn, zeide Raffles streng!

— Ik bedoel, wie ik bedoel, zeide Barrington ruw, je had geen recht, ze van mij af te nemen! Ik herhaal dus: — Mijn contract ben ik kwijt maar de meiden... ik bedoel de dames Macpherson moet ik weer terughebben, zij zijn zeker boven bij je kameraad. Als jij ze bij mij stuurt en jij laat ons gaan, zonder ons je vervloekte kersenpitten achterna te sturen dan zal ik het er voor houden, dat wij quitte zijn, en verder geen gevolg aan de zaak. Die is, wat mij betreft, afgelopen!

— Barrington, je krijgt de meisjes Macpherson heel zeker niet terug, en toch is het afgelopen, zeide Raffles kalm, want ze zijn niet boven, op mijn woord van eer! Ze zijn al uren geleden weggegaan, zoodra ik maar een tipje van jou en je waardige helpers zag naderen!

Het gelaat van Barrington vertrok op een vreeselijke wijze, en de kleine vlag in zijn hand sidderde toen hij nog een stap naderbij kwam en heessch van woede Raffles toebeet:

— Daar zul je berouw van hebben, jij bemoeial! Je denkt zeker dat je hier de sterkste bent? Maar dan heb je het mis! Ik heb Buster

Key bij mij, dat is ook een vriend van je, en die heeft nog een rekening met je te vereffenen.

— Het is jammer van hem, dat ik hem voor zal moeten zijn.

Snel als de gedachte had de verraderlijke schurk zijn vrije hand achter zijn rug gebracht en het volgende oogenblik was die hand bewapend met een groote revolver, die hij op een handige wijze met behulp van een ijzeren haakje achter een der pijpen van zijn lederen broek had bevestigd.

Raffles kon slechts één ding doen, en dat, was, zich bliksemsnel bukken en het geweer zooals het daar lag, met den loop schuin omhoog gericht, afschieten.

Tijd om het op te nemen had hij in het geheel niet.

Het was een schot op goed geluk, maar het trof doel, want de kogel schampde den schurk aan den rechter schouder en door de krampachtige beweging die hij maakte faalde zijn eigen schot en de kogel sloeg plat tegen de harde rots.

Raffles gaf hem geen kans tot een tweede schot, maar rijkte zoover hij kon naar voren, en greep Barrington met kracht bij de knieën, zoodat de kerel het evenwicht verloor en voorover viel.

Van achter de sleden stegen dadelijk kreten van dolle woede op en een der ongeduldigsten schoot zijn geweer af.

Die kogel betekende voor Barrington het einde.

Raffles voelde het zware lichaam dadelijk slap worden in zijn greep. De kogel van zijn eigen vrienden was den verraderlijken schavuit dwars door het hoofd gegaan en had hem op slag gedood.

En Raffles haastte zich weer te bukken achter het doode paard, en Barrington van zich af te werpen, zoodat die aan de andere zijde terecht kwam en daar nu op zijn rug lag en met wijd geopende oogen opkeek naar den helder blauwen hemel.

Een gehuil van woede, van wilde wraakzucht weeg op achter de sleden, maar niemand durfde zich vertoonen.

En Raffles nam de zware revolver op, die hem den dood had moeten brengen.

In het magazijn zaten nog vijf kogels.

Aan den kolfring was een gebogen ijzerdraad bevestigd, dat in het leder van de wijde broek was gehaakt.

En Raffles liet een minachtend lachje hooren, terwijl hij het magazijn ledigde en de patronen in zijn eigen zak deed.

Welk een dwaasheid ook te rekenen op het eergevoel van een man als Barrington!

Weer trad stilte in.

Ook de Remington van Brand zweeg.

Blijkbaar hadden de bandieten zich goed gedekt, en zouden zijn kogels toch maar verloren gaan.

Het was in den tijd van het jaar, dat, op die breedtegraad, de zon slechts zes uren boven den horizon verscheen.

Over een maand zou die tijd zijn ingekrompen tot twee uur en dan zou de poolwinter aanbreeken, die zes maanden duurt, en gedurende dien tijd zou de zon geheel weg blijven.

Het stralende hemellichaam neigde reeds ter kimme en over een uur zou de duisternis zijn ingetreden, die nooit volkomen zou worden, daar de zon in die streken slechts weinig onder den horizon daalt.

Maar het was volle maan, nog altijd was de hemel helder, en Raffles vreesde, dat het onmogelijk zou zijn, zich bij Brand te voegen.

Zijn donkere kleren zouden al te helder af steken tegen de door de maan beschenen vlakke, en een kogel zou hem stellig achterhalen.

Zeker beraadslaagden de zes overlevende bandieten nu over de beste wijze om zich van dien hardnekkigen vijand te ontdoen.

Buster Key was er de man niet naar, om de partij gewonnen te geven en de vrienden van Barrington zouden den dood van hunnen aanvoerder, dien zij alleen aan hun eigen schuld hadden te wijten, zeker willen wreken.

Nu en dan hief Raffles voorzichtig het hoofd op maar het leek wel alsof daarginds bij de sleden, alles sliep.

Volkomen onbewegelijkheid. Een volstreekte stilte! Zelfs de honden bewogen zich niet en lieten zich niet hooren.

Misschien hadden zij zich reeds in de sneeuw ingegraven, zooals het de gewoonte is bij deze dieren, die dan niets dan het topje van hun neus boven het sneeuwdek doen uitkomen.

Maar Raffles vertrouwde die rust niet.

De bandieten zouden het spel nog niet opgeven, dat begreep hij wel. Zij hadden reeds moeten inzien, dat de twee meisjes niet alleen waren heengegaan, maar dat een van die drommelsche vreemdelingen als voerman op de kar zou dienst doen. Zij hadden dus slechts met wee man te doen en misschien geloofden zij wel, alleen maar wat geduld te moeten oefenen!

Want als zij maar wachtten, dan zouden die twee zich spoedig moeten overgeven!

En Raffles bedacht met schrik dat Brand daarboven niet alleen van een hevige koude

moest lijden, maar zelfs geen korst brood bij zich had om zijn honger te stillen!

En zoo snel had de overval plaats gehad, dat hij zelfs wel 25 passen verwijderd was van zijn knapzak, die met nog enkele andere voorwerpen aan den voet van den hoogen rots lag.

Er moest dus tot iederen prijs raad worden geschapt en dat wel zoo spoedig mogelijk.

Alleen zou hij onmogelijk een uitval kunnen wagen, want hij zou zijn neergelegd, voor hij een tien stappen had kunnen doen.

Er schoot dus niets anders over, dan de duisternis af te wachten en dan een poging te doen, den vijand te ontsnappen.

Weliswaar hadden zij geen paarden meer, maar dan moesten zij maar gebruik maken van de sneeuwschoenen, die reeds aan den riem over den rug hingen.

Alles was beter dan hier te wachten en de hongerdood tegemoet te gaan.

Maar een volkomen duisternis trad niet in.

Want toen de zon was ondergegaan, en de maan wonderlijk helder aan den hemel opsteeg, toen kon men nog gemakkelijk een paar honderd meters vooruitzien, zoo goed alsof het klaarlichte dag was!

Raffles keek naar de sleden.

En plotseling kwam het hem voor, alsof zij een weinig van plaats veranderd waren.

Zij stonden nu niet meer dicht bij elkander, maar een weinig verstrooid. En tegelijker tijd leken zij wat naderbij te zijn gekomen.

De bedoeling van deze manoeuvre was duidelijk!

De schurken wilden een poging doen, de rots van weerszijden en van voren aan te vallen.

Heel langzaam, en zich steeds gedekt houdend, hadden zij de sleden wat verschoven.

En daartegen was niets te doen! Binnen een paar uren zouden zij zich zoo hebben opgesteld, dat zij Raffles achter het doode paard onder kruisvuur konden nemen.

En deze begreep nu, dat er gehandeld moest worden, daar hij anders verloren zou zijn.

Hij keek nog eens om zich heen, zoekend naar een redmiddel, toen plotseling zijn blik viel op het openstaande valies met de beide beddenlakens.

En aanstonds begreep hij, welk voordeel hij van die sneeuw witte linnen lappen kon trekken.

In ieder geval moest het gewaagd worden, en dat zeer spoedig, anders zou het te laat zijn!

En Raffles begon met zijn geweer aan de riem dwars voor zijn borst te hangen, zoodat hij zijn beide handen vrij had.

Toen nam hij een der lakens, ontvouwde het behoedzaam, zonder ook maar een tikje van zijn neus te laten zien, en sloeg het zoodanig

om hoog zijn schouders, dat er van zijn kleeding noch van zijn laarzen meer iets te zien viel.

Toen liet hij een vreemd waarschuwingsein hooren, dat geleek op het verre snateren van een wilden moerased.

Brand was nu gewaarschuwd.

En toen kroop hij van achter het paard weg, en richtte zich op, onverschrokken, met den rug naar de vlakke gewend.

Hij wist dat de volgende seconde over dood of leven moest beslissen.

Maar hij bleef rustig!

De wind had de sneeuw tot bijna anderhalve meter hoogte tegen den voet van de zwarte rots aangedreven, en door zich een weinig te bukken, vermeed Raffles, dat zijn witte gedaante afstak tegen dat zwarte vlak.

Voetje voor voetje schoof hij zich zoo voort, telkens het kraken van een schot verwachtend, tot dat hij, bijna vijf minuten later het uiteinde van dien rechten granietmuur had bereikt en nu met wat meer veiligheid voort kon gaan.

Want iedere stap bracht hem niet alleen verder van zijn vijanden, maar ook wat meer buiten het bereik van hun kogels, en toen hij na ongeveer vijftig passen voorzichtig het hoofd even omwendde, kon hij de sleden in het geheel niet meer bespeuren.

Hij haalde diep adem en met een zacht lachje gleed zijn hand een paar malen over dat schijnbaar nuttelooze laken, dat hem misschien het leven had gered!

Hij ontdeed er zich van, zonder het echter weg te werpen, maar knoopte het als een soort van sjerp om zijn middel, zooals de ridders van weleer het na een overwinning in een tournoi het met de sluiers van hunne geliefden deden.

Hij had zijn geweer los gemaakt en schreed toen haastig verder en eindelijk vond hij de plek, vanwaar Brand de rots aan de achterzijde had weten te beklimmen.

De indrukken van zijn voetstappen waren nog duidelijk zichtbaar in de verse sneeuw.

En Raffles begon naar boven te klimmen, langs de flauwe helling, totdat zij ongeveer halverwege was.

Toen hield hij op, van waar hij lag neergeknield, kon hij een onbewegelijke zwarte gedaante zien, lang uitgestrekt in de sneeuw op den top. Het was de trouwe Brand, die daar, ondanks de felle koude op zijn post was gebleven, met het geweer aan den schouder, en ieder oogenblik gereed om vuur te geven.

En Raffles greep een kleine steen, die onder het bereik van zijn hand lag en mikte dien zoo

zorgvuldig, dat hij Brand tusschen de schouderbladen trof.

Deze wendde zich onmiddellijk om, en zag de wuivende hand, die hem scheen te roepen. Vlug liet hij zich op zijn buik achteruit glijden, totdat hij zich ongestraft kon oprichten, en zijgend drukten de twee vrienden elkander een oogenblik later de hand.

— Hoe heb je hier kunnen komen? vroeg Brand zacht. Zij moeten je toch hebben gezien?

— Dat werd door dit laken dat ik in een achtergebleven valies van een der meisjes vond belet, Brand, antwoordde Raffles glimlachend en ik zal het nooit meer wagen, op spottende wijze te spreken over de onervarenheid van een vrouw! Want zonder dit beddelaken zou het waarschijnlijk slecht met ons hebben uitgezien!

— Jij hebt zeker niets te eten? vroeg Brand.

— Niets! Ik durfde het niet wagen, naar mijn knapzak te kruipen! Als wij onze paarden maar hadden. Jouw knapzak hangt aan den zadelknop van je paard en er zit nog genoeg gedroogd vleesch, schapenkaas en meel in om ons tenminste tot aan de blokhut te brengen!

En Raffles liet zijgend zijn blikken over de eindeloze vlakke gaan, geheimzinnig verlicht door de maan, en pas heel in de verte onderbroken door het gebergte, toen hij plotseling den arm ophief, en naar het noorden wees.

— Daar zijn zij, onze paarden!

Brand keek in de aangeduide richting, maar hoe hij ook tuurde, hij kon niets anders onderscheiden dan twee zwarte puntjes op eenige honderden meters afstand misschien van een klein denneboschje. — Ik zie twee zwarte vlekjes, en anders niets!

— Ik zeg je dat het onze paarden zijn! hernam Raffles. Vlug onze sneeuwschoenen aangesept en getracht, ze op te vangen! Zij beteekenen misschien onze redding!

Zwijgend en snel bonden de twee mannen zich de sneeuwschoenen onder en het volgende oogenblik suisden zij pijlsnel langs de helling omlaag, en nu gingen zij over de vlakke in de richting van het denneboschje.

Nog altijd hing die vreemde, angstaanjagende stilte van het poolgebied over de vlakke en de heuvels.

Van hun vlucht was dus blijkbaar nog niets bemerkt.

Een kwartier later waren de paarden zoo duidelijk zichtbaar, dat ook Brand zich niet meer kon vergissen. Raffles liet een zachten roep hooren en onmiddellijk kwamen de dieren gedwee aanstappen, zachtjes hinnikend en al

blij, dat zij zich weer onder de bescherming van den mensch konden stellen.

Het mocht zelfs een wonder heeten, dat zij in dien tijd niet waren aangevallen, door een troep Coytes of wilde prairiehonden, om van de wolven nog te zwijgen.

Tot zijn groote verlichting vond Brand zijn knapzak in goeden staat terug, en het eerste wat de twee mannen deden was hun honger stillen met een paar handen vol meel en schapenkaas.

Later zouden zij wel verder zien.

Zij ont deden zich van de sneeuwschoenen en stegen op. Met moeite wisten zij den oever van de rivier te bereiken, waarlangs iets liep, dat met wat goeden wil althans voor een gebaand pad kon doorgaan.

De sneeuw lag ook hier bijna een voet hoog, maar de paarden konden er tenminste doorheen komen.

Zij konden bijna een half uur onderweg zijn, toen de flauwe echo van een geweer tot hen doordrong.

— De schurken hebben nu zeker het dood

paard onder vuur genomen! zeide Raffles. Spoedig zullen zij hun vergissing inzien. Laat ons voortmaken!

Bijna dien geheelen nacht, de vermoeyenis, niet achtend, trokken de twee mannen verder.

Het was weer gaan sneeuwen, en dat was in hun geval een groot voordeel. Zij namen pas twee uren rust, toen de paarden dreigden, hun den dienst te weigeren, in een groot rotshol, niet ver van de rivier. Toen zij weer verder gingen, was het bijna dag.

Om acht uur in den morgen zag het scherpe oog van Raffles in de verte het blokhuis van Olaf Bergson liggen. Zij gingen nog tien minuten verder en toen hielden zij tegelijk eensklaps hun paarden in.

Tusschen de lage heuvels stegen kleine witte wolkjes omhoog, en vijf, zes scherpe knallen klonken bijna te gelijker tijd.

Dadelijk kwam er antwoord, als het scherpe geblaf van een kwaadaardigen hond. Er viel niet aan te twijfelen, het blokhuis, waarin Henderson en de Macphersons een toevlucht hadden gevonden werd belegerd.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK IV.

DE STRIJD OM HET BLOKHUIS.

De twee mannen dreven hun vermoeide paarden voort, zoo snel de dieren maar konden loopen, echter zorgdragend, zich niet te vertoonen.

Dit was mogelijk, door zoo ver mogelijk de Joekon over het ijs heen te volgen.

Want de oever zelf was weer tamelijk hoog, en slechts uit het blokhuis zelf dat omstreeks 20 Meter van den over lag, zou men kunnen zien, wie daar over het ijs naderde.

Dat was echter onmogelijk voor de aanvallers, die zich in een halve cirkel om het blokhuis verscholen hadden, en het onder vuur namen.

Het houten huis was op den top van een lagen heuvel gelegen, en wat meer naar het zuiden begon een reeks van diezelfde bulten met flauw glooiende helling en slechts hier en daar plaats makend voor een stijlen piek.

De boorden van de rivier vertoonden slechts een schaarschen plantengroei. Hier en daar wat struikgewas, en enkele afzonderlijk staande boomen, voor het meerendeel naaldhout.

Toen zij niet verder durfden gaan stegen de twee mannen af en bonden de vermoeide paarden aan een der boomen vast.

Zwijgend laadden zij hunne geweren op-

nieuw, en begonnen toen met de grootste omzichtigheid de met sneeuw bedekte heuvel te beklimmen, die voor hen oprees.

Het was een van de grootste, en zij hoopten van zijn top af het geheele terrein van den strijd te kunnen overzien.

En in die verwachting werden zij niet bedrogen.

Toen zij zich met de grootste voorzichtigheid, en steeds kruipend, tot bijna aan den top hadden gewerkt, konden zij niet alleen het blokhuis zien, uit welk venster op het zuiden uitziende, juist weer zulk een veelbeteekenend wit wolkje opsteeg, maar ook een groot gedeelte van de omringde heuvels.

In den aanvang zagen zij niets, dat de aandacht kon trekken, niet dan sneeuw, die de heuvels bedekte, in den vorm van monsterachtig groote kameelbulten, en verder wat verspreid staande boomen en kleine boschjes pijnboomen.

En Raffles zag onmiddellijk dat er uit een van die boschjes geschoten werd, de knal klonk luid en scherp in de koude lucht.

Onmiddellijk daarop klonken er heel vlug achtereen opnieuw twee schoten, maar nu veel dichter bij.

Twee van de aanvallers schenen zich dus te bevinden op een plek een weinig onder den top van den heuvel gelegen, waarop de twee vrienden zich bevonden.

En toen Raffles den kijker aan het oog bracht, had hij spoedig, achter een van de lage bergen, en niet zichtbaar van het blokhuis uit een slede ontdekt met een twaalftal honden, die rustig in de sneeuw lagen en zich van dien strijd der menschen niets scherven aan te trekken.

— Wij moesten nog wat hooger op kunnen komen, zeide Brand zacht.

— Dan zal men ons zien! meende Raffles. Maar wacht eens — ik heb hier nog altijd mijn kostbaar laken! Wij zullen het over ons heen-trekken, en zoo nog wat hooger trachten te komen!

Het laken werd weer ontvouwen, de twee mannen kropen er onder en scholen zich nu langzaam wat verder naar den top, totdat hun uitzicht nog aanzienlijk was uitgebreid.

Maar het laken mocht hun zwarte kleeren dan verbergen — hun gebruide gezichten waren toch reeds gezien en een kogel vloog zoo dicht langs het hoofd van Brand, dat hij het sinistere zuigende gefluit vlak bij zijn oor hoorde.

Zij hadden wel eens beleefd kunnen waarschuwen, riep hij verontwaardigd.

Maar Raffles had al bliksemsnel het geweer aangelegd, en een luide kreet bewees Brand, dat de schutter van zoeven reeds buiten gevecht was gesteld.

Dit was zeker gezien uit het blokhuis, want plotseling steeg daar een soort van overwinningsgehuil op, dat door niemand anders uitgestooten kon zijn, dan door Henderson, want slechts de reus bezat een stemgeluid, dat op een kilometer afstand nog duidelijk te hooren was.

Er werd dadelijk een heftig vuur geopend op den top met geen ander resultaat, dat dat de kogels over de hoofden van Raffles en Brand heenstoven.

— Er zit een kerel in dat boschje daarginds! riep Raffles, die vlug even had rondgezien.

— Ik weet het — maar dat is wel een vijf-honderd meter hiervandaan.

— Probeer het toch maar eens! moedigde Raffles hem aan. Een scherpschutter als jij moet het wel kunnen klaarspelen.

Brand koos een andere ligplaats, vanwaar hij het terrein beter kon overzien, en inderdaad zag hij iets bewegen in het boschje dat Raffles had aangewezen.

Hij bracht zijn karabijn opnieuw aan den

schouder mikte met de grootste zorgvuldigheid, terwijl de kogels hem weer om de ooren floten en haalde den trekker over.

Daar heel in de verte viel een gedaante, de handen omhoog gestoken, plat voorover in de sneeuw, als een omgeworpen kegel.

En nu geleek het wel, dat zich een plotselinge paniek van de aanvallers had meester gemaakt.

Het vuren hield eensklaps op, en wel 60 meters lager rende een man in een geruiten boezeroen en met een muts van ottervel op, zoo vlug hij maar loopen kon, om zijn huid in veiligheid te brengen.

Het volgende oogenblik was hij achter een hoogen rots verdwenen.

Een paar minuten later zagen de twee mannen voor korten tijd een tweetal kerels, die daar haastig een open vlakke overstaken, terwijl zij den derden man droegen, die blijkbaar slechts gewond was.

Er verliepen wel tien minuten en toen scheen eensklaps het geheele gezelschap compleet te zijn en verscheen bij de slede. De honden werden met slagen en schoppen overeind gedreven, de gewonde werd in de slede gelegd, een paar van de aanvallers namen er in plaats, de anderen bleven er naast gaan, en in een oogenblik was alles verdwenen in een wolk van sneeuw.

Raffles had hen allen door den kijker gadeslagen.

Brand had nog op goed geluk eenmaal willen vuren, maar Raffles had zijn geweer omlaag gedrukt met de woorden:

— Niet schieten, Brand! Wij weten in ieder geval nog niet, wie die lieden zijn!

— Maar zij vielen toch de blokhut aan!

— Ik ontken het niet — maar zij nemen de vlucht, en dat moet ons voldoende zijn! En laten wij nu maar spoedig den toestand daarginds eens gaan opnemen.

En als het kan zoo vlug mogelijk verder gaan Edward! want die kerels zijn in zuidelijke richting gevluht.

— Wat zou dat?

— Niets anders, dan dat heel wel mogelijk is, dat zij den troep van Buster Key ontmoeten en een gemeene zaak met de zes bandieten maken!

— Dat is waar — aan die mogelijkheid had ik nog niet gedacht, zeide Brand ernstig. En toch is het noodzakelijk dat wij eenige rust nemen, de paarden moeten zooveel mogelijk gespaard worden, het is zelfs de vraag of wij die dieren nog wel kunnen gebruiken. De sneeuw ligt hier zoo dik, dat zij er tot de knieën in-zakken!

Onder het spreken hadden de beide mannen zich vlug weer omlaag laten glijden, maakten de paarden los en voerden hen aan de hand naar het blokhuis.

Daar moest men hen reeds gezien hebben, want Suzan en Irma kwamen hen tegemoet snellen, lachend en weenend van ontroering over dit onverwachte weerzien.

En daarop kwam Henderson te voorschijn, het geweer nog in de hand, de mouwen opgestroopt ondanks de koude, maar toch niet zoo vlug als Brand wel verwacht had, en met een uitdrukking op zijn gelaat, die het midden liet tusschen blijdschap en schuldbewustzijn.

— Waar is Mijnheer Macpherson, vroeg Raffles na de eerste begroeting en met de handen der beide meisjes nog in de zijnen!

Hij leest in zijn boek over korstmossen, Mylord, antwoorde Henderson. Hij is heel rustig geweest. Hij zit maar in zijn hoekje bij den haard en hij heeft zich alleen maar beklaagd over het lawaai wat er gemaakt werd.

— Niemand gewond?

— Een schampschot, Mylord.

En Raffles nam Henderson eens nauwkeurig op. Hij had een bloedende striem over het voorhoofd, niet ver van zijn rechter slaap.

— Is dat het schampschot in kwestie, vroeg hij, de wonde beschouwend.

— Neen Mylord, dat is maar zoo 'n soort, ontweek de reus verlegen.

En Raffles plaatste de handen in de zijde en keek Henderson strak aan toen zei hij:

— Wil je zoo goed zijn, James, mij eens te vertellen, wat er gebeurd is?

De reus kuchte eens, streek verlegen met zijn reusachtige vuist over den kolf van zijn geweer, scheen de beide meisjes om hulp te smeeken en begon:

— Ziet U, het was zoo! De rit had niets om het lijf en er gebeurde volstrekt niets, dat verzeker ik U! Het was een waar pleziertochtje. Is het niet zoo, dames!

— Het was verrukkelijk! zuchte Irma. Zoo romantisch!

— En verder? vroeg Raffles.

— Wel, gister avond, toen de maan aan den hemel stond, kregen we de hut van Bergson in het oog. Maar er was al iemand in! Nu dat was erg lastig, maar de dames moest ik onder dak hebben en daarom ben ik beleefd gaan vragen om een plaatsje voor ons in te ruimen! Ik ben heelemaal alleen gegaan! Er waren daar zes kerels binnen, die er volstrekt niet hoorden! In de schuur stond de slede met hun honden. U ziet zelf, dat het een flink, groot huis is, en

er was toch zeker wel plaats voor ons. Wilt U gelooven dat zij weigerden, Mylord?

— Als ik het niet geloofde, James, dan zouden de latere gebeurtenissen het mij wel duidelijk hebben gemaakt! antwoorde Raffles droogjes. Ga voort! Zij weigerden dus?

— En heel onbeschoft ook, Mylord! Zij zeiden, dat de hut van hen was, en dat ik maar heen moest gaan en dat ik kon... en toen gebruikten zij een heel leelijk woord! Ik zei, dat ik dames bij mij had, die bij die koude niet in de open lucht konden blijven. Zij werden hoe langer hoe brutaler. En een hunner nam een stuk hout en sloeg er mij mee op het hoofd. Vandaar dat schrammetje. Hij wist zeker, dat er een spijker in zat. Ik bleef doodkalm, en sloeg hem alleen maar tegen den grond. Hij ligt daar nu nog, ergens.

Henderson zag er zoo ongelukkig uit, dat Brand medelijden met hem kreeg.

— Je hebt hem toch niet al te erg bezeerd, James? vroeg Brand.

— Dat weet ik juist niet, antwoorde de reus bedremmeld. Hij kan het mij niet zeggen! Hij ligt nog altijd buiten westen!. Het was zeker een erg zwak, teer mannetje!

Raffles keek Henderson nog eens strak aan, en daarop ging hij, zonder verder een woord te verliezen, den reus voorbij, en liep de hut binnen.

Bij den kleinen gietijzeren kachel zat professor Macpherson, die ternauwernood opkeek uit zijn boek, toen Raffles binnen trad, juist alsof hij niets anders verwacht had.

Op de ruwe rustbank, met eenige dieren-vellen bedekt lag een man, maar hij was alles behalve zwak en teer, maar leek eerder stevig gebouwd te zijn.

Hij sloeg op dat tijdstip juist de oogen op, als iemand die uit een lange bezwijming ontwaakt, hief met moeite een weinig het hoofd op en keek met een verwilderden blik om zich heen, toen kreunde hij pijnlijk, tastte naar zijn zijde en liet zich weer achterover vallen.

Raffles trad op de rustbank toe; de man liet hem echter kalm begaan, toen Raffles, die hem geheel vreemd was, hem met geoeffende hand begon te onderzoeken.

Het duurde geen minuut of Raffles had ontdekt, dat de man inderdaad vrij ernstig gekwetst was. Hij had een paar ribben gebroken, en eenige kneuzingen aan hoofd en schouders.

— Ben jij een dokter? vroeg de man ten slotte, toen Raffles zich weer afwendde.

— Zoo kun je het wel noemen; hoe is je naam?

— Ik heet Owen Lewis. Hoor jij bij dien kerel, die mij zoo heeft toegetakeld ?

— Ja. En je kreeg je verdiende loon. Jullie staan altijd te vlug met je revolver klaar !

— Ieder is zich zelf het naaste ! zeide de man norsch. Waar zijn mijn kameraden ?

— Heengegaan ! antwoordde Raffles lachend. Wij hebben hen verdreven.

Lewis wilde zich overeind richten, maar viel met een kreet van pijn weer achterover.

— Verroer je niet ! beval Raffles hem. Je moet vooral rustig blijven. Wij gaan hier dadelijk weg, en wij zullen je met ons meevoeren — tenzij je liever achter blijft, en in handen valt van Buster Key en zijn vrienden !

De oogen van den man begonnen te schitteren, en hij riep uit :

— Komt Buster hier ? Weet je het zeker ?

— Allen die naar het Noorden trekken, komen langs de hut van Olaf Bergson !

De schelm keek Raffles met zijn glinsterende oogen een oogenblikje schuw aan en vroeg toen langzaam :

— Je bent zeker geen vriend van Buster ?

— Ik geloof niet dat men het zoo noemen kan, antwoordde Raffles droogjes. Hij zit ons met zijn kornuiten achterna — en ik heb weinig lust om hem hier af te wachten. Ik ben hier gekomen om te jagen, maar niet om oorlog te voeren. Hoe is het, wil je dat ik je naar Circle breng, of blijf je liever achter ?

De man scheen een kort oogenblikje in beraad te zijn, keek Raffles nog eens aan van tusschen zijn half dichtgeknepen oogleden en gaf toen ten antwoord :

— Ik zal je wat zeggen, vreemdeling. Neem mij maar liever met je mee, zeker is zeker. Je ziet er uit alsof je wel goed voor me zult zorgen en Buster Key — die is een beetje zelfzuchtig, en als er geen plaats zou zijn voor mij op zijn slede, dan zal hij mij kalmpjes hier achter laten, met een homp brood en een kaaskorst ! Zou ik gauw weer op de been zijn ?

— Dat hangt er van af of je rustig verkiest te zijn ! In dat geval kan een kerel van jouw kracht binnen twee weken wel weer meedoen !

— Dat is allemaal bar fatsoenlijk wat je daar zegt ! prees Owen Lewis, Raffles monsterend van den punt van zijn stevige laarzen tot aan de muts van otterbont met haar oorleppen.

Hij scheen over een ander vraagstuk na te denken, voor hij hernam :

— Wat kom je hier eigenlijk doen ? Je zegt, dat je komt jagen — maar je bedoelt zeker goudzoeken ?

— Ik bedoel wat ik zeg en nu niet meer gepraat ! Wij moeten hier snel vandaan, want ik wil nog voor het vallen van de duisternis Circle bereiken !

Op dat oogenblik klonk er uit het aangrenzende schuurtje, dat door een laag deurtje in verbinding stond met de groote woonkamer van de blokhut een woedend geblaf.

Raffles draaide den wervel terug en opende het deurtje op een kier.

In de schemerachtig verlichte schuur zag hij een slede staan, en een twaalftal hongerige honden liepen brommend en snuffelend rond.

— Van wie is die slede ? vroeg Raffles, zich omkeerend.

— Mijn eigendom ! antwoordde Lewis.

— Wil je ze mij verkoopen !

— Waarom vraag je niet liever mijn beenen of armen te koop ! riep Lewis uit. Al telde je er honderd dollar voor neer, je krijgt ze niet !

— Ik was voornemens, er tweehonderd voor neer te tellen, zeide Raffles bedaard.

De gekwetste keek hem vol verwondering aan, met open mond, en stotterde toen :

— Twee honderd ? Alleen voor de sleden ?

— En twintig dollar voor iederen hond !

— Top ! riep Lewis onmiddellijk. Onder voorwaarde dat je mij met mijn slede naar Circle brengt, Mijnheer de Millionair !

— Dat is afgesproken !

En nu ging het verder alles zeer vlug in zijn werk. Allereerst werden de honden gevoederd, die in de hitte van den strijd geheel vergeten waren. Daarna werd de slede zoo goed mogelijk gereinigd, want zij zat dik onder het vuil en men maakte er plaats op vrij voor de beide meisjes en haar vader, en voor den gewonde, die languit moest liggen.

Het vraagstuk, wat men met de paarden zou doen, leverde groote moeilijkheden op. De dieren, zelfs onbereden, zouden de reizigers zeker ophouden, omdat de sneeuw, pas gevallen, en nog niet geheel bevroren, overal wel een voet en meer hoog lag. Het was echter hard, de dieren hier onverzorgd te moeten achterlaten en daarom werd besloten, ze zoover mogelijk mee te voeren. De huifkar liet men onder het afdak in de steek. Van dit voertuig kon men voorloopig toch geen nut trekken.

Het was bijna tien uur in den morgen, toen de kleine karavaan eindelijk vertrok. Owen Lewis lag lang uitgestrekt op de planken, met een deken bedekt, nadat hij door Raffles en Brand verbonden was. Men was reeds eenigen tijd naar Circle op weg, toen Henderson, die nog weinig gezegd had, op zijn sneeuwschoenen

naast Raffles kwam loopen, en hen een beetje bedremmeld vroeg :

— Wat heb ik dien kerel nu eigenlijk misdaan, Mylord ? Wat is er met hem ?

— Jij hebt hem een paar ribben gebroken, Henderson en hem een gat in het hoofd ge-

slagen !

Het gelaat van den reus helderde merkbaar op en hij zeide met een diepe zucht van verlichting :

— Wat een geluk ! ik vreesde heusch al, dat ik hem bezeerd had !

◆

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman : „de Dubec-sigaret”!

◆

HOOFDSTUK V.

TE CIRCLE.

Het is ongelooflijk, in welk een korten tijd de roep van het goud van een zeer klein plaatsje een ware wereldstad in miniatuur kan maken.

Circle had werkelijk het uiterlijk van een stad gekregen, in minder dan een maand tijd, en sedert de eerste goudzoekers kwamen doortrekken, met hun sleden, hun honden, hun tenten en hun kookgerei.

In allerijl hadden ondernemende mannen de lange rij blokhuisen, die de hoofdstraat vormden, nog wat uitgerekt door er hutten naast te plaatsen, soms in minder dan 24 uren uit ruw behakte boomstammen opgetrokken, en bestemd als logeerhuizen voor de doortrekkenden.

Er kwamen hondenkoopliden, timmerlieden, die nieuwe sleden maakten en oude repareerden, houders van kleine bazars, maar in de aller-eerste plaats kwamen de kroegbazen en al degenen die azen op het geld, door gelukkige goudzoekers verkregen. In hun gevolg kwamen de speelbankhouders, de dieven, de lichtekooien, valschmunters, beurzensnijders — kortom, die geheele legertrein van minderwaardige elementen, die voorttrekt op het voetspoor van het gros, dat, bewogen door de zucht naar goud, de strijd gaat aanbinden met de natuur, en den weg naar het hooge Noorden.

Circle heeft in normale omstandigheden twee logementen, die tevens kroeg en danshuis zijn — op dat tijdstip waren er niet minder dan acht!

De politie was zooveel mogelijk versterkt. Er was pas dezer dagen een schout aangesteld, die drie agenten onder zijn bevelen had. Circle was hun standplaats, en zij mochten zich volstrekt niet uit het gehucht verwijderen, waar zij reeds spoedig handen vol werk hadden.

Men was zelfs al overgegaan tot het bouwen van een kleine gevangenis, uit hout opgetrokken, en waar men een tiental boosdoeners tegelijk kon opsluiten. En de rustige, vaste bewoners van het plaatsje moesten tot hun verontwaardiging constateeren, dat die gevangenis al spoedig dag in dag uit overvuld was.

Van den vroegen morgen tot diep in den nacht weerklonk de hoofdstraat van het geblaf der trekhonden, het geknars der sledenijzers over de hardgevroren sneeuw, het geklap der lange hondenzwepen, en het woest geschreeuw der goudzoekers, die iederen dag bij honderden kwamen doortrekken, op hun weg naar Fort Joekon en verder.

En de eigenaars van de danshuizen maakten schitterende zaken. Circle telt gewoonlijk maar heel weinig vrouwen, maar thans waren er wel dertig meer dan anders.

Zij moesten de mannen tot drinken en spelen aanmoedigen, en voornamelijk degenen, die reeds weer op den terugweg waren, na daarginds in korten tijd een fortuin aan stofgoud te hebben gevonden.

Maar dat waren er nog niet veel! De meesten trokken van het zuiden naar het noorden, maar allen verkeerden in zulk een opgewonden stemming, dat zij gaarne het geld lieten rollen, nu zij het vooruitzicht hadden, misschien maanden achtereen van de buitenwereld te zijn afscheiden.

Het was in dit wereldje, dat de sleden van Raffles en zijn metgezellen laat in den middag van een vreeselijk kouden dag binnenzrok.

De hemel was strak blauw, en het vror bijna 40 graden. Gelukkig was er slechts weinig wind, anders zou Owen Lewis, die zich niet kon bewegen, den reis zeker niet overleefd hebben. Hij werd nu onmiddellijk naar het ziekenhuis overgebracht ondanks zijn eigen protest.

Men moet zich van die instelling geen alte groote voorstelling maken ook het ziekenhuis was uit boomstammen opgetrokken en de staf bestond uit een geneesheer, en twee verpleegsters. Men kon er tien patiënten opnemen en niet één meer.

Raffles betaalde de verpleginsom voor een week vooruit, ging zich toen weer bij Brand en de anderen voegen, na Lewis te hebben beloofd, dat hij den volgenden dag naar hem zou komen kijken.

Raffles wilde hier te Cirle eenige dagen rust nemen, die zeker wel verdiend waren.

Hij begon met het zoeken naar een goed onderdak, en dat was lang niet gemakkelijk, want bijna alle bedden in het kleine plaatsje waren bezet, men vroeg er al buitensporige prijzen voor, en zelfs voor een nachtverblijf op den kalen vloer, in een slecht verwarmd vertrek moesten de goudzoekers hooge prijzen betalen.

Maar ei delijk slaagde Raffles er toch in, voor zichzelf en zijn reisgezelschap logies te vinden. Het geluk was hem daarbij dienstig, want uit het logement, van een Ier, O'Brien geheeten, waar hij aanklopte, vertrokken juist een zestal mannen, die verder gingen.

Voor veel geld kreeg hij een kamer voor zich en zijn twee metgezellen, en een tweede werd door een groot kamerschut in tweeën gedeeld en zou strekken tot verblijf aan den ouden Macpherson en zijn dochters.

De goede oude geleerde vond trouwens alles, wat men over hem besloot, uitstekend, mits men hem maar in het bezit liet van zijn dierbaar boek, zijn botaniseertrommel, zijn vergrootglas en zijn ontleedmesje. Hij was zelfs verrukt, steeds verder naar het noorden te gaan, want men had hem medegedeeld, dat er daarginds op vele stammen van denneboomen een woekerplant was aangetroffen, een soort van schimmel, die hij nog niet kende. Hij verlangde er dus ook vurig naar, verder te gaan. En zijn dochters, die het groote kind innig lief hadden, wilden niets liever dan hem vergezellen.

Toch begreep iedereen, dat men hier eenige dagen zou moeten uitrusten van de vermoeienissen.

Het eerste wat Raffles deed was, de paarden met niet al te groot verlies aan den schout te verkoopen, die het eerzaam beroep van paardenhandelaar bleek uit te oefenen. Hij wist twee versche honden machtig te worden, al was het dan ook voor een bespottelijk hoogen prijs.

En het was reeds bijna geheel duister, toen hij weer naar het logement van O'Brien terugkeerde.

De logementhouder stond, in zijn dikke pels gewikkeld, boven aan de trap, die naar een soort veranda voerde, want een veranda is onmisbaar daarginds, waar de sneeuw dikwijls een meter hoog ligt, en knikte zijn gast zwijgend toe.

Het gezicht van den Ier beviel Raffles maar heel weinig, maar hij had nu eenmaal geen keus gehad en over eenige dagen hoopte hij weer verder te kunnen gaan.

Er was iets gluisperigs in de kleine groengrijze oogen van den man, toen die hem zag binnengaan.

Raffles besteeg haastig de trap naar de

eenige verdieping, en ging de logeerkamer binnen, waar allen bijeen waren voor het middagmaal.

Suzan en Irma hadden dien middag al eenige uren gerust, en zagen er opgewekt en vroolijk uit, ondanks de hevige koude.

— Alles is in orde, kondigde Raffles aan. En nu heb ik iets te zeggen, hetwelk hoofdzakelijk mijn twee vrienden aangaat. Ik heb de tronie van onzen hospes eens goed bestudeerd en die zegt mij weinig goeds. Wij zijn echter wel verplicht om hier te blijven. En het logement zit vol ruwe, onbeschaafde kerels. Ik zal jullie dus op het hart moeten drukken, voorzichtig te zijn, en volstrekt geen aanleiding te geven tot twisten! Laten wij de andere gasten zooveel mogelijk uit den weg blijven, dat is het beste wat wij kunnen doen.

O'Brien keek mij zooveel aan, met een spottenden grijns, waarvan ik de beteekenis nog niet doorgrond, maar die me weinig goeds voorspelt. James, dit geldt vooral voor jou. Je zult je handen en ook je tong in toom houden, en bedenken, dat het wel gemakkelijk is, om een twist uit te lokken, maar heel moeilijk, om hem weer te beëindigen!

De reus kreeg een hoogen kleur, en stamelde:

— Het zal misschien het best zijn, Mylord, als ik geen voet buiten deze kamer zet! Want er zijn werkelijk kerels bij, die je aankijken op een manier, dat je vingers ervan beginnen te jeuken.

— Ik wil je niet tot gevangenschap veroordeelen, hernam Raffles glimlachend! Maar mij dunkt dat de gedachte aan deze twee jonge dames je wel tot voorzichtigheid zal aanmanen. Wij zijn hier als het ware in een heksenketel en het minste woord, ja een blik is soms voldoende, om een woordenwisseling te veroorzaken, die de ernstigste gevolgen kan hebben!

— Wij zullen ons in bedwang weten te houden, Edward, zeide Brand eenvoudig!

Op dat oogenblik werd op de deur geklopt, en een soort van kellner, zwart als een pas gepeetste kachel begon de spijzen binnen te brengen, die heel eenvoudig waren opgediend in wit aarden schotels, en die van tinnen borden werden genuttigd. De maaltijd was heel eenvoudig maar na die weken van gedroogd vleesch aan het spit gebraden, sneeuwhoenders en gecondenseerde melk smaakte de gekookte lamsbout uitstekend. Er waren zelfs aardappelen en gestoofde groenten. De meisjes vonden het een godenmaal en zij waren weer even vroolijk en opgewekt als bij den aanvang van den tocht.

Maar later in den avond, toen Brand een oogenblik het vertrek verlaten had, keerde hij er weer terug met een ernstig gelaat.

Zoodra hij kon, nam hij Raffles een weinig ter zijde en zeide snel, op zachten toon :

— Buster Key is hier !

— Te Circle ? Ja, dat hadden wij kunnen verwachten !

— Het is erger ! Hij is in het logement en O'Brien schijnt hem heel goed te kennen !

— Dat is leelijker ! Spraken zij openlijk met elkander ?

— Dat is juist het verdachte. Ik verraste hen, terwijl zij samen in een donker hoekje met elkander stonden te fluisteren, meenende dat niemand hen kon zien of hooren.

— Maar jij hebt wel iets gezien en gehoord, vroeg Raffles levendig ?

— Helaas alleen het eerste ! Ik kon niet dicht genoeg bijkomen, om te verstaan wat zij zeiden. Het duurde trouwens maar heel kort, toen gingen zij van elkander. Ik heb nog even gewacht, en ben een kijkje gaan nemen in de gelagkamer — daar ging het nog al wild aan toe, en Key en zijn vrienden zijn aanwezig.

Raffles stond een oogenblikje in gedachten verdiept, want hij begreep volkomen den ernst van die mededeeling.

Hij begreep nu ook beter de beteekenis van den spottenden blik van den Ier. O'Brien had dien dag blijkbaar al eerder met Key beraadslaagd.

Maar wat konden zij toch in hun schild voeren ? Zij zouden het toch niet wagen, in deze stad, waar een politiepost was, een aanval te doen op drie welgewapende vreemdelingen, Engelschen nog wel ? Daaraan zou de Ier toch zijn eigen logement niet wagen !

Maar dat er iets tegen hen ondernomen zou worden, dat stond nu wel vast !

— Zeg nog maar geen woord tegen de meisjes. Het zou hen te veel verschrikken !

En hij wierp een blik achter zich op Suzan en Irma, die zich met een eigenaardig vermaak bezig hielden. Zij hadden ergens een oud ganzenbord ontdekt, en den reusachtigen Henderson overgehaald, met haar den avontuurlijken tocht langs de Put, de Herberg, de Gevangenis, te ondernemen ! Wat hadden zij een pret en wat lachten zij ! En wat voegde de brave reus zich geduldig naar de wenschen van die lieve meisjes !

— Maar wij moeten toch iets doen ! Kunnen wij niet reeds van nacht verder gaan, vroeg Brand ongerust. Zij weten of vermoeden, dat jij in dat lederen valies daar heel wat geld bij je hebt, en wie weet wat de schurken voornemens zijn !

— Brand, de honden worden mij pas morgen geleverd, en het heele span moet nog minstens een dag rust hebben. Van ons zelven spreek ik niet eens. Ook vergeet je, dat onze slede bij

den smid is, die er nieuwe ijzers zal onderzetten. Wij moeten eenige dagen hier blijven, en daarenboven — het zou een vreemde zaak zijn, als Raffles voor een hand vol schelmen op den loop ging ! Wij zullen oppassen, ons niet bloot geven, geen twist zoeken — en dan zullen zij het niet wagen ons aan te vallen !

En toch werd Raffles aangevallen — maar op een geheel andere manier als hij verwacht had.

Het kon ongeveer een uur later zijn, en allen zaten bijeen in de goed verwarmde kamer, pratend over botanie, over de jacht, over goud, en over het leven te London, toen er snelle voetstappen weerklonken in de smalle gang, en er in het volgende oogenblik hard op de deur werd geklopt.

De eerste beweging van de drie mannen was er een in de richting van hun revolvertasch, die zij nu zelfs niet hadden willen afleggen.

Voor nog iemand iets had gezegd, ging de deur al open, en de schout van Circle trad binnen, een breedgeschouderd man, de beenen in hooge kaplaarzen gestoken, en een geruite boezeroen aan onder den korten pels, die op den voet werd gevolgd van twee van zijn makkers.

Hij bleef met den knop van de deur een oogenblik in zijn hand staan, liet den blik uit zijn klare, doordringende oogen over het kleine gezelschap gaan, tot hij bleef rusten op het gelaat van Raffles, dien hij onmiddellijk als den aanvoerder scheen te herkennen.

— Uw naam, vreemdeling ? vroeg hij tamen kortaf.

— Ik ben Graaf Wolverton uit London, dit is mijn secretaris en vriend, en dit is mijn chauffeur, James Henderson. Mag ik vragen waarom gij onze namen wilt weten, Schout ?

— Dat zult gij spoedig genoeg vernemen. Gij wordt beschuldigd van doodslag !

Dadelijk flitste het Raffles door het hoofd, dit was het werk van den verraderlijken Key ! Dit was zijn manier om wraak te nemen !

Hij antwoordde rustig :

— Inderdaad heb ik, op mijn weg hierheen, een man gedood, en misschien zelfs wel meer, maar dat was geen aanslag ! Ik heb mij volstrekt zelf niets te verwijten, ik verdedigde mijzelf, men viel mij aan, en ik had het volste recht, om mij te verweren !

— Het was geen eerlijk gevecht ! Het was moord ! zeide de schout barsch. Er zijn getuigen geweest !

— En wien zou ik dan gedood hebben ? vroeg Raffles, ofschoon hij het reeds meende te weten.

— Jij hebt Barrington vermoord !

— En om welke reden zou ik dat gedaan hebben ?

— Ze zeggen, om je van zijn sleden en van zijn honden meester te maken, of omdat jij hem haatte !

— Die motieven loopen nog al sterk uiteen ! zeide Raffles schouderophalend. Wie zijn mijn aanklagers !

De schout trad een weinig ter zijde en nu werden achter hem en zijn helpers de gemeene tronies zichtbaar van Buster Key en drie van zijn vrienden.

— Dit zijn de mannen, die je aanklagen ! zeide de schout op Key wijzend, die onbeschaamd naar voren trad.

Raffles wierp den schavuit een koelen verbaasden blik toe, en zeide minachtend :

— Het verwondert mij, dat U geloof slaat aan de verklaring van een kerel als Buster Key ! Barrington werd inderdaad gedood — niet door mij echter, maar door dezen man, of door een van zijn metgezellen ! Ik weet niet wie het schot loste. Ik zal U de zaak uiteen zetten.

— Zij willen het bezweren, riep de schout !

Raffles deed een stap achteruit, en zijn gezicht werd hard. Hij begreep nu pas den omvang van het gevaar dat hem dreigde, de ellendingen deinsden dus zelfs niet terug voor een meeneed om hem te verderven.

— Als zij dat doen, dan begaan zij een zware, een onvergeeflijke misdaad ! zeide hij ernstig. Ik zal het U verklaren.

— Dat kunt gij op mijn bureau doen ! sprak de schout kortaf. Ik ben verplicht, je in arrest te nemen.

Het woord was nog niet uit zijn mond, of Henderson deed dreigend een stap naar voren, hetgeen tot gevolg had, dat de mannen van den schout dadelijk hun revolvers ophieven.

Maar Raffles maakte een afwijkend gebaar en zei rustig :

— Laat dat, James ! Mijnheer de schout, ik ben tot Uw dienst — maar ik kan niet nalaten, U te wijzen op het zonderlinge van Uw gedrag ! Gij schijnt namelijk de verklaring van een troepje schurken hooger aan te slaan, dan die van een Engelsch edelman !

— Zij bezweren ! hield de schout koppig vol. Kun je het tegendeel bewijzen, des te beter voor jou — en dan zal de straf hun niet ontgaan. Maar voor het oogenblik ben ik verplicht je in verzekerde bewaring te houden.

Raffles wierp nog een enkelen blik op het stugge, vastberaden maar niet al te snuggere gelaat en hij begreep wel, dat hij te doen had met een van die bekrompen geesten, die zich alleen maar houden aan hun plicht, zonder zich om iets anders te bekommeren, zelfs al zou

dat andere geheel in strijd zijn met de logica !

De man vroeg zich niet af, welke reden een blijkbaar rijke vreemdeling kon hebben gehad, om een kerel als Barrington te vermoorden. Hij hield zich alleen maar bezig met de verklaring van diens metgezellen, die hij misschien nooit van te voren gezien had.

En er viel voorloopig niets aan te doen. — Hij moest zich schikken, want anders zou het ongetwijfeld tot een schietpartij uitloopen, en die wilde hij tot iederen prijs vermijden.

Hij stapte op Brand toe, en wisselde snel eenige woorden met hem in het Spaansch, een taal, waarvan hij met zekerheid kon weten, dat geen van de aanwezige mannen die verstond.

Daarna drukte hij hem de hand, klopte den reus, die er bleek van woede bijstond, beemoedigend op den breeden schouder, en boog toen hoffelijk voor de beide verschrikte meisjes, terwijl hij zeide :

— Gij behoeft U niet ongerust te maken ! Het misverstand zal spoedig worden opgehelderd !

— O, daaraan twifelen wij niet ! zeide Suzan op levendigen toon. Het is duidelijk, dat er hier een complot tegen U beraamd is, ik weet zeker dat U dien man niet in koelen bloede vermoord kunt hebben.

— Dat is voor mij voldoende, zeide Raffles. Gij kunt volkomen vertrouwen stellen in mijn vriend, doe vooral wat hij U zegt en niets anders. En doe mijn groeten aan Uw goeden vader, die gelukkig niets schijnt te begrijpen van alles wat er hier gebeurt.

En hij ging glimlachend in de richting van den ouden geleerde, die inderdaad kalm in zijn hoekje zat, verdiept in de studie van een plantje, dat hij onderweg scheen te hebben opgeraapt, en dat hij tusschen het rendiermos had gevonden.

Hij vatte de kleine handen van de meisjes in zijn rechter en zeide nogmaals :

— Vertrouw op mijn vriend ! En wees voorzichtig ! Natuurlijk is het een aanslag ! Morgen hoop ik weer bij U te zijn ! Neem vooral veel rust en verwijder U nooit van elkander, en liever ook niet van mijn twee vrienden !

— Wij beloven het U, zeide Suzan eenvoudig en aan haar trillende lippen was het maar al te duidelijk te zien, hoezeer zij onder den indruk was van dit plotselinge afscheid.

Raffles drukte zijn pelsmuts op het hoofd, moest op bevel van den schout zijn revolver afleggen en richtte zich naar de deur.

Daar vlak bij, in de halfdonkere gang, stonden drie of vier mannen bijeen.

— Aha, nu weet ik uit welken hoek de wind

waait, zeide Raffles, toen hij het grijnzende gezicht zag van Buster Key.

— Je zult het je nog berouwen, dat jij mij die paarden voor mijn neus hebt weggekaapt, zeide de schelm dreigend.

— Nu, ik denk, dat wij nog wel een appeltje met elkander te schillen hebben! zeide Raffles koud. Je vergist je Key, als je denkt, dat het hierbij blijft!

En toen ging hij hem voorbij, tusschen de twee helpers in, en terwijl hij als het ware de revolver van den schout in zijn rug voelde. Key schreeuwde hem een verwensching achter-

na, toen hij plotseling een ijzerharde, geweldige vuist, tot een soort van moker gebald vlak voor zijn neus zag, en een boos gezicht van een zwaar gebouwd man dicht bij het zijne ontwaarde, die hem dreigend toebeet:

— Laat ik nog een kik van je hooren, schurk, en ik sla je met deze vuist zoo plat als een schol, — wat zeg ik, als een oud dubbeltje!

Er kwam een valsch licht in de oogen van den schelm, hij bromde iets voor zich heen, en toen sloop hij, na zijn makkers een wenk te hebben gegeven, weer weg als een hond, die een schop op een gevoelige plaats heeft gehad.

Lord Lister kwam, zag en stak een Dubec-sigaret op!

HOOFDSTUK VI.

HET GELDVALIES.

De kamerdeur viel dicht, en een oogenblik keken de aanwezigen elkander zwijgend aan.

Toen begon Brand :

— Ik vrees dat dit meer is dan een eenvoudige wraakneming ! Zij hebben ons willen scheiden, de schurken ! Maar het afschuwelijke middel, dat zij daarvoor gebruikt hebben, zal hun geen geluk aanbrengen ! Ik heb met mijn eigen oogen gezien, Juffrouw Suzan, hoe Barrington viel, door een kogel, die door die ezels zelf was afgevuurd, toen zij mijn vriend meenden te treffen.

— Ik weet immers, dat hij onmogelijk zoo iets afschuwelijks gedaan kan hebben, zeide Suzan met trillende lippen. Ik wilde dat wij hem konden helpen !

— Hij zal geholpen worden, Juffrouw Suzan, maak U maar niet ongerust ! zeide Brand glimlachend ! Heb ik U niet hooren zeggen, dat gij nog eenige toiletartikelen noodig had ?

— Inderdaad — als ze hier te krijgen zijn, antwoordde Irma.

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren ! zeide Brand. Want dan moet het nu geschieden. Over een paar uren zijn er andere dingen te doen.

— Maar dan moeten wij van elkander gaan, en dat heeft Graaf Wolverton verboden, riep Suzan uit.

— O, maar deze groote vriend blijft bij Uw vader ! stelde Brand haar gerust.

— En wie een vinger naar hem uitsteekt, die hoeft er niet aan te denken, om het ten tweede maal te doen ! riep de reus grimmig uit.

Ik pas op Uw vader en op het valies met geld — en wie er aanraakt, die zal het niet navertellen !

— Maar wij komen over een half uur al weer terug ! ging Brand voort. En dan zullen wij een hartig woordje gaan spreken met Ke — onze reus en ik ! Hij zal zijn verklaring moeten terug nemen en op schrift stellen — en binnen een paar uren is de gevangene weer in ons midden !

De meisjes hadden zich intusschen in hun warme pelzen gestoken, en Brand had zijn muts op het hoofd gedrukt, en overtuigde zich, dat zijn revolver op de goede plaats zat.

Toen nam hij Henderson wat terzijde, en fluisterde :

— Je verlaat het valies natuurlijk tot geen enkelen prijs ! Wacht hier in deze kamer, tot wij weer terug zijn. Op straat waar het druk is, zullen zij ons natuurlijk niets durven doen. En jij laat hier niemand binnen.

— En — de oude heer ? vroeg Henderson, met een onzekeren blik naar de richting van den geleerde.

— O die kan natuurlijk doen wat hij wil ! zeide Brand schouderophalend. Niemand zal acht slaan op dat groote kind ! Het is misschien het beste, dat hij naar zijn eigen kamer gaat. Sluit hem daar desnoods op totdat wij terugkomen. Hij zal het niet eens merken. Maar je mag hem in geen geval op straat laten, want daar zal hij met zijn verstrooidheid kunnen verdwalen, of onaangename avonturen beleven.

— Ik zal er voor zorgen, Mijnheer Brand,

en als hij lastig wordt, bind ik hem vast!

— Nu, dat zal niet noodig zijn! zeide Brand lachend. Tot straks — binnen een half uur zijn wij terug! En dan rekenen wij met Key af! De kerel moet zijn gemeene beschuldiging intrekken.

Nog een handdruk, en toen verliet Brand het vertrek, en Henderson, die hem een oogenblik achterna keek, op den drempel van de deur staande, zag al weer de gluiperige tronie van Buster Key, die haastig wegsloop.

De reus wreef zich eens over de kin, en bromde voor zich heen:

— Wat heeft die kerel toch hier in de buurt rond te zwerven? Het lijkt wel of hij ons beovert! Zouden zij het soms op het geldvalies voorzien hebben?

Hij liep naar een hoek van het vertrek, lichtte daar een paar reisdekens op, en greep het kleine, sterke valies van varkensleder, dat het contante geld bevatte, hoofdzakelijk Engelsch bankpapier, maar ook vrij wat gemunt goud.

Hij plaatste de zware tasch midden op tafel, ging er voor staan, met zulk een dreigend gelaat, alsof hij reeds het hoofd moest bieden aan een legertje vijanden, en gromde:

— Daar staat het! Laten zij er maar eens aan durven komen! Maar wie weet wat die kerels van zins zijn! Het kan een knokpartijtje worden en daarbij zou die oude paai daarginds mij maar voor de voeten loopen! Ik zal hem naar zijn eigen kamer brengen!

Hij nam het valies in de linkerhand, liep op den geleerde toe, vatte hem onder den linker oksel, trok hem van zijn stoel omhoog, zooals men dat met een klein kind doet, terwijl hij hem goedig en sussend toesprak:

— Ga jij maar eens met mij mee, oude heer! Je boek mag je meenemen! En dat klavertje van vier ook! Zie je, het zal hier in de kamer misschien warmer worden, dan goed voor je is!

— Maar ik wil hier blijven! protesteerde de oude geleerde heftig!

— Ja, maar ik wil het niet, hield Henderson vol, en dadelijk daarop voelde de oude Macpherson zich als het ware door een orkaan meevoeren, waartegen zijn zwakke krachten niet waren opgewassen.

De kamer voor de twee meisjes en hun vader was nauwelijks twintig passen verder in de smalle gang, die zeer slecht verlicht was.

Henderson opende de deur, overtuigde zich, dat de kachel behoorlijk brandde, geleidde den geleerde naar een gemakkelijken stoel, drukte er hem in neer, en zeide op zijn gemoedelijken toon:

— Blijf daar nu maar rustig wat lezen, en

maak je nergens bezorgd om! Straks komen we je weer halen! En niet uit de kamer gaan, want dat is streng verboden!

Verbluft keek Macpherson dien geweldenaar, die met hem omsprong als met een schooljongen, over den rand van zijn stalen bril heen na, totdat hij de deur gesloten had, en den sleutel in het slot had omgedraaid.

Met het kostbare valies nog altijd in de hand liep Henderson naar het groote logeervertrek terug, ontsloot de deur, trad binnen, stak de sleutel van binnen in het slot, sloot zich zoodoende zelf op, en zette tenslotte het valies weer op tafel.

Hij ontstak zijn pijp, en ging in een der gemakkelijke schommelstoelen zitten dicht bij het vuur.

Binnen 10 minuten meende hij tot tweemaal aan toe de planken in de gang te hooren kraken onder sluipende voetstappen.

Maar hij keek nauwelijks op. Hij wist niet wat vrees was, en zijn revolver was onder zijn bereik. Niemand zou het wagen, die kamer te betreden zonder dat hij het wilde. Het was trouwens onmogelijk, want de zware deur was op slot, en voor het raam was het dikke luik met den ijzeren bout gesloten.

Door het kleine kijkgat kon men, als men wilde, een blik op de hoofdstraat slaan. Er vertoonden zich daar nog maar heel weinig personen, want het was bitter koud, en bijna allen vertoefden in een van de speelzalen, kroegen of danshuizen.

Maar eensklaps schrok Henderson op uit zijn vaag gesoes bij den roodgloeienden kachel.

Hij hoorde een zwakke stem, die om hulp scheen te roepen maar slechts met moeite — als of zij kwam uit een dichtgeknepen keel.

Maar toch herkende hij de stem onmiddellijk, ondanks den afstand en de gesloten deuren.

De oude Macpherson verkeerde in doodsgevaar.

En bij die gedachte vergat de reus alles. — Zijn eigen veiligheid, het valies, dat hem was toevertrouwd, het verbod om de kamer te verlaten!

Hij stormde naar de deur, rukte ze woedend open, en ijde de smalle gang in met dreunende stappen en brieschend als een woeste stier.

De deur van Macphersons logeerkamer stond op een kier.

Met kletterend geraas deed hij ze verder openvliegen en trad binnen.

De oude Macpherson lag op een der smalle rustbanken, en tastte met bevende vingers naar zijn hals, zeer ontdaan, maar blijkbaar ongedeerd.

De oogen van Henderson zochten de kamer

af, maar er was verder niemand. Wat is er gebeurd? vroeg hij, op den geleerde toetredend, die over zijn geheele lichaam sidderde:

— Ik — ik weet het niet, stotterde de oude man, ik las, en de deur werd opengedraaid. Ik dacht dat jij het was, brave vriend! Maar er kwam een kerel op mij toe, die mij wilde worgen! Ik geloof dat ik toen om hulp geschreeuwd heb.

Henderson liet hem niet verder uitspreken. Hij nam hem eenvoudig onder een van zijn armen en droeg hem met zich mee. Hij plaatste hem weer in zijn stoel bij den kachel in de groote kamer, waarvan hij de deur wijd had laten openstaan.

Toen pas viel zijn blik op de middentafel.

Een oogenblik bleef hij stokstijf staan, zachtjes kreunend.

Het geldvalies was verdwenen!

Toen slaakte de reus een gebrul als een wild dier, door den jager gewond, en schreeuwde tot den verschrikten geleerde:

— Het was een hinderlaag! Zij hebben het alleen gedaan, om mij hier weg te lokken, de schooiers! Zij hebben ons bestolen! Het geldvalies is weg!

Macpherson keek hem als verdwaasd aan, en gaf toen als eenige oplossing aan, met zijn bevend zwak stemmetje:

— Geef het dadelijk aan bij de politie! Bel de brandweer op! Stel je in verbinding met den hoofdcommissaris!

— Naar den drommel met je hoofdcommissaris, brulde Henderson! Ik moet het zelf opknappen! Blijf hier zitten, en sluit de deur achter mij. Laat er niemand in, wiens stem gij niet herkent! Als Mijnheer Brand terug komt, zeg dan, wat er gebeurd is, en dat ik de dieven achterna ben. Ze kunnen onmogelijk ver zijn, en misschien zelfs nog in huis!

En zonder den ouden man tijd te gunnen, iets te zeggen, stormde hij het vertrek uit, wierp op de gang het raam open, smal en vuil, dat uitzicht gaf op de straat. Een ijzige luchtstroom drong binnen. Hij stak het hoofd naar buiten.

Het sneeuwen had opgehouden, de maan scheen, en hij kon brij ver links en rechts de hoofdstraat inzien.

Op een afstand van meer dan 100 Meters zag hij een slede, door een tiental honden getrokken, en omringd door vier of 5 mannen, die de dieren tot grooten spoed aanspoorden met ruw geschreeuw en zweepslagen.

En Henderson had er wel een eed op willen doen, dat hij de schorre stem van Keij herkende.

Natuurlijk was hij de dief! Nu nam hij de vlucht, en dat moest ten minste voor den schout

een voldoende bewijs zijn, dat de kerel had gelogen, nu hij niet eens zijn beschuldiging gestand durfde te doen, en een nader verhoor ontweek.

Maar hij ging er met het valies van door, en dat was op het oogenblik voor Henderson het allerergste.

Hij sloot het raam weer, vloog de trap af, en ging de slecht verlichte schuur binnen, waar hun slede en hun eigen honden waren ondergebracht.

Hij ontstak een eindje kaars, dat hem maar zelden verliet onder omstandigheden, als deze.

Hij verwachtte, dat de honden hem vroolijk tegemoet zouden springen, maar alles bleef stil in den hoek. Door een angstig voor gevoel verontrust trad hij nog wat naderbij.

Slechts met moeite onderdrukte hij een luiden vloek. Van de tien honden lagen er zes dood in een hoek, de lichamen nog warm en slap, en de anderen kreunden zachtjes en zouden het niet lang meer maken. Henderson begreep onmiddellijk dat de arme dieren met behulp van een sterk vergif om het leven waren gebracht — natuurlijk met het doel om een achtervolging te verijdelen, of althans te vertragen. Trillend stond de reus een oogenblik toe te zien.

.. Die beesten! gromde hij eindelijk met moeite. Maar ik zal ze het betaald zetten! Hij keek om zich heen. In de schuur waren nog maar zes honden, klein blijkbaar zeer verzwakt door een langen tocht, en dus onbruikbaar.

Hij doofde de kaars weer, en snelde naar buiten. Bij den ingang naar de schuur zag hij O'Brien staan met een grijnzend gelaat en die op zoetsappigen toon sarrend vroeg:

— Alles is toch in orde, vriend?

— O, het is prachtig in orde! antwoordde Henderson, en een ondeelbaar oogenblik later was de heer O'Brien niet meer de grijnzende Ier, maar een hoop vodden, zonder veel leven er in en neergekwakt tegen een steunpilaar van zijn eigen veranda, die als een rietje was afgeknapt.

— Jij zult er wel iets mee te maken hebben gehad, aldus verontschuldigde Henderson zich zelf. En zoo niet — dan had je beter gedaan, je mond te houden!

Hij trad haastig het logement weer binnen, op zoek naar iemand, die wellicht een stel honden te verkoopen had, ofschoon zijn vrees groot was, dat niemand ze zou willen afstaan.

En toch was iedere minuut kostbaar.

Hij trad de gelagkamer binnen, waar het zeer druk was, en waar men van het gebeurde niets scheen te hebben bemerkt, en riep met een stentorstem, boven het gejeugel van de

piano uit :

— Is hier iemand, die tien goede honden te verkoopen heeft, 50 dollar per stuk ?

Een oogenblik hield het dansen op, en ieder een keek verbaasd naar dien geweldenaar met zijn verwrongen trekken en verward haar, die daar zoo eensklaps honden wilde hebben.

De prijs was zeer hoog, maar antwoord kwam er niet.

Men was op nauwelijks tien dagen reizen van de plek waar het goud gevonden werd — en niemand dacht er aan, op dat oogenblik van zijn honden afstand te doen.

Wanhopig draaide Henderson zich weer om, ijfde weder de straat op, en begon wild met zijn armen te zwaaien, toen hij in de verte Brand en de twee meisjes meende te zien, die terugkeerden van hun korte wandeling.

Brand moest hem dadelijk hebben gezien, want alle drie verhaastten hunne schreden en zoodra hij zich verstaanbaar kon maken, schreeuwde Brand :

— Wat is er ? Waarom sta je daar ?

— Ze hebben het valies gestolen. — Ik heb ze zien wegrijden met hun slede, en onze honden zijn vergiftigd, hijgde Henderson.

Brand maakte een gebaar van groote schrik en zei, Henderson in de borst grijpend :

— Hoe is dat mogelijk ? Je hebt dus de kamer verlaten ?

— De oude heer was in zijn eigen kamer — hij ijfde om hulp — ik kwam kijken wat er te doen was — en het was een valstrik ! De bandieten maakten er gebruik van, om, tijdens mijn afwezigheid, het geldvalies te stelen, !

Brand maakte een wanhopig gebaar. Dat geld was alles wat zij bij zich hadden aan waarde. En Raffles had het ditmaal zonder credietbrieven gesteld, die hier toch geen waarde zouden hebben. Er was geen enkel kantoor om ze te verzilveren.

Hij dacht een oogenblik na en zei toen kortaf :

— Dan moeten wij aanstonds naar den schout gaan ! Hij is een koppige ezel, maar zal nu toch wel begrijpen, wie Buster Key is ! Hij moet ons helpen met zijn eigen honden ! Het is een geluk, dat het heeft opgehouden met sneeuwen, misschien vinden wij hun spoor terug ! Welke richting gingen zij uit ?

— Naar het Noorden — Fort Joekon is waarschijnlijk hun doel !

— Haal dan de slede vast te voorschijn, breng er de wapens in, en wat wij boven aan levensmiddelen hebben. Ook de dekens ! Ik zal den ouden heer gaan waarschuwen ! Komt mede !

Dit laatste was tot de twee zeer ontstelde meisjes, die het korte, in afgebroken zinnen gevoerde gesprek met steeds klimmende onrust hadden gevolgd.

Zij ijfden de trap op, en vonden Macpherson, die de deur voor hen opende, en blijkbaar al hersteld was van den schrik, want hij had zijn onafscheidelijk boek al weer in de hand.

In een oogwenk hadden zij alles bijeen gegrepen, wat er noodig was, en snelden weer de trap af, en Brand kon niet nalaten, met een korten, nijldigen lach op te merken :

— Dit is Circle, de stad, waar wij twee dagen rust zouden nemen ! En wij voeren hier een soort van Circusballet op, en rennen heen en weer, als in een Amerikaansch blijspel !

— Dat beteekent immers niets ! riep Suzan, wij kunnen in Fort Joekon onze schade inhalen. De hoofdzaak is, dat wij de dieven achterhalen ! Als ik bedenk, dat het alles onze schuld is, dat wij U in dien toestand hebben gebracht, mijn vader en wij !

— Praat daar niet van ! Het was een heel prettige reis ! riep Brand, onder het haastig voortloopen.

Zij waren nu bij de schuur, en Henderson had geheel alleen de zware slede naar buiten geduwd en toen dacht Brand pas aan den waard.

— Waar is O'Brien ? vroeg hij. Wij moeten hem toch betalen !

— Hij is al betaald, Mijnheer Brand ! zie maar, hij ligt daar als een krakeling om den voet van dien houten paal !

— Wat is er gebeurd ? Wat deed hij dan ? riep Brand verschrikt.

— Hij lachte, Mijnheer Brand, dat is alles ! Hij heeft met die schurken meegedaan, en hij lachte nog op den koop toe, en vroeg of alles in orde was, en toen heb ik hem neergeslagen ! Wat de betaling betreft — als U nog wat heeft, kunt U een paar dollars in zijn zak laten glijden.

Brand volgde dezen raad op, en toen duwden de twee mannen de slede zoo snel zij konden naar het huis van den schout, die gelukkig niet ver vandaan woonde, vlak naast de gevangenis van zware houten balken.

De meisjes volgden zoo snel zij konden met den ouden Macpherson.

Henderson sloeg met zijn zware vuist een donderenden roffel op de deur van het huis, en bijna onmiddellijk verscheen de schout, met een pijp in den mond en vroeg barsch :

— Wat beteekent dat lawaai ? Wie zijn jullie ?

— Wij behooren bij Graaf Wolverton, dien

U van avond van ons hebt weg gehaald! antwoordde Henderson, die met moeite zijn ongeduld kon bedwingen, en die wel aan andere dingen dacht, dan aan beleefdheid.

— Welnu, wat zou dat? zeide de schout, terwijl hij de armen over elkaar kruiste.

— Ik zou U willen verzoeken, Uw gevangene dadelijk in vrijheid te stellen! zeide Brand snel, voor Henderson den mond had kunnen openen. De kerel die hem valsch beschuldigd heeft, is op het oogenblik onderweg naar het Noorden met al ons geld, en bovendien heeft hij onze honden vergiftigd! Dat zal wel reden genoeg voor U zijn, om niet langer aan den zoogenaamden moordaanslag te gelooven?

De schout nam verbluft zijn pijp uit den mond en riep:

— Is dat waar? Is Buster Key er vandoor met Uw geld?

— En de honden zijn dood! Buiten staat onze slede! Ik verzoek U, ons onmiddellijk aan een hondenspan te helpen, en met Uw mannen! Die Key heeft nog meer op zijn kerfstok! Het verwondert mij, dat gij zijn woorden ook maar een oogenblik geloofd hebt!

— Zij bezwoeren het! bromde de schout, die nu blijkbaar begon in te zien, dat hij, nog maar pas aangesteld, leelijk buiten zijn boekje was gegaan, en zich nu gaarne wilde beijveren, zijn vergissing goed te maken, die hem in de oogen van de dorpsbewoners zeker niet zou verheffen.

Hij krabde zich eens achter het oor, en zei toen:

— Ik zelf heb mijn honden verkocht, niet lang geleden, toen ik nog niet was aangesteld, en wij werken nu met een gehuurd span. Maar de beesten zijn doodmoe, en zeker niet met goede woorden of slagen overeind te krijgen. Een van mijn mannen is den heelen dag met hen op de vlakte geweest.

— Maar er moeten hier in het dorp toch honden zijn te krijgen! riep Henderson woedend, zoo niet goedschiks, dan kwaadschiks! Gij kunt er toch wel een stuk of tien opvorderen?

De schout schudde echter ontkennend het hoofd. Hij scheen een beetje langzaam van begrip te zijn en de beide mannen verbeterden zich van ongeduld.

Maar toen kreeg Henderson een uitstekenden inval.

Hij boog zich naar Brand toe en fluisterde hem in:

— Ik weet waar de honden van dien Ierschen schurk zijn, van O'Brien, den waard! Ik ga ze van hem leenen!

— Goed — maar leen ze niet al te hardhandig! fluisterde Brand terug. Wij zullen hem er later wel schadeloos voor stellen. Ik wacht met Mylord aan de grens van de stad.

De reus verdween weer in de duisternis. En een minuut later kon Brand Raffles de hand drukken, die volkomen kalm was, en alleen maar tot den schout zeide, terwijl hij hem strak aanzag met zijn klare, grijze oogen:

— Het zal mij wel wat moeilijk vallen, schout, om deze onverantwoordelijke daad van U zoo spoedig te vergeten. Misschien zult gij nog wel eens er spijt van hebben!

— Ik deed mijn plicht! zeide de schout knorrig.

Op die woorden haalde Raffles slechts de schouders op.

— Wat denkt gij met de dieven van mijn geld te doen?

— Ja, dat wordt een moeilijke kwestie! bromde de schout. Ik durf in deze tijden, nu het hier krioelt van allerlei gespuis, mijn mannen niet uit Circle laten gaan, maar ik beloof U dat ik zoo spoedig als ik kan de jongens van de bereden politie zal waarschuwen.

Maar Raffles had Brand reeds onder den arm gegrepen en nu verliet het heele groepje haastig het ongastvrije huis, en verdwenen met hun slede in de duisternis.

Aan de grens van het dorp, dicht bij de laatste huizen, hielden zij halt. Zij moesten nog tien minuten wachten, alvorens een luid geblaf en de nadering van een reusachtige gedaante aankondigden, dat Henderson zijn taak — hoe dan ook — volbracht had.

Hij kwam aanloopen met een tiental flinke honden, die zeker goed gedresseerd waren, want zij volgden, alsof zij al voor de slede gespannen waren, hun aanvoerder, den voorlooper, een grooten eskimohond met wilde oogen en een fel gebit, en die door Henderson bij den halsband werd vastgehouden.

— Hier zijn de honden van O'Brien, Mylord! deelde hij rustig mede.

— Heb je er last mee gehad, Henderson? vroeg Raffles glimlachend.

— Heelemaal niet, Mylord!

— Dus hij stond je de dieren dadelijk af? vroeg Brand verbaade.

— Dat niet, Mijnheer Brand! Hij weigerde pertinent, maar ik wist hem te overtuigen, dat hij ongelijk had, en toen gaf hij toe. Ik denk dat hij binnen een week wel weer op de been zal zijn.

Raffles en Brand wisselden zwijgend een blik. Zij kenden de overredingsmethodes van den reus! Die schurkachtige waard zou er wel

niet zijn afgekomen zonder lichamelijke na-deelen. Maar hij leefde nog, en zij hadden de honden, wat voor het oogenblik het voornaamste was.

De dieren werden onmiddellijk voor de sleden gespannen, de mannen deden hun sneeuwschoenen aan en voort ging het, de vlakke tegemoet.

— Zoudt gij misschien liever zijn achtergebleven? vroeg Raffles na een oogenblik aan de meisjes, toen de slede snel over de bevroren sneeuw gleeed?

— O neen, in het geheel niet, antwoordde Suzan. Wij voelen ons volkomen veilig bij U. Tot geen prijs had ik willen achterblijven in Circle.

— Dan is het goed! Ik hoop dat alles spoedig vereffend zal zijn!

Daarna werd er weinig meer gesproken. De nacht was koud en zeer helder. De maan dreef laag aan den hemel en goot haar licht uit over de geheimzinnige vlakke, ten westen begrenst door het gebergte.

Raffles en Brand zochten ijverig naar een spoor. In den aanvang konden zij niets ontdekken, want den geheelen dag waren er menschen, honden en sleden naar het Noorden getrokken. Maar na een uur ongeveer vonden zij een afzonderlijk sledespoor, verscher dan de andere. Het scheen naar de rivier te leiden.

Het kon omstreeks elf uur in den avond zijn, en vader en dochters waren in hun warme deken in de zacht voortglidende slede in slaap gevallen, toen Raffles wees naar een donkere punt in het noorden, en Brand riep, zijn geweer van de slede nemend:

— Dat moeten zij zijn!

— Neen Brand — want die lieden komen naar hiertoe.

Ongeveer vijf minuten later riep hij:

— Mannen van de Bereden Koninklijke!

En nu herkende Brand ook den blauwen jekker, den breedgeranden, grijzen hoed met het koperen naamcijfer en het gele ledergoed. Het waren twee mannen, en zij gingen naast een tamelijk groote slede, bespannen door 12 nog frissche honden. Onmiddellijk riep Raffles:

— Hallo politie! Een slede met vijf mannen tegen gekomen, zoowat een half uur geleden?

De korte roep deed het span van de twee mannen onmiddellijk stil staan. Een hunner kwam naderbij en gaf ten antwoord:

— Niet ver van de rivier, ja! Zij schenen nog al haast te hebben! Buster Key was er bij! Zij hadden last met twee vechtende honden, die ze aan het lossnijden waren, ze konden niet meer mee. Ik heb altijd gezegd, dat die Key

niet met honden weet om te gaan.

— Dan zou ik U willen verzoeken, rechtsomkeert te maken, en mij te helpen, mijn geld weer in het bezit te krijgen, zeide Raffles rustig. Key heeft mijn valies gestolen met alles wat er in zat. De schout kon geen mannen meegeven. Wilt gij mij helpen?

De agent liet zich de zaak in het kort uiteenzetten en toen was een scherp gesis voldoende, om de honden weer overeind te krijgen. Zij trokken de slede om, tot de voorzijde weer naar het noorden wees, en toen ging het zoo spoedig mogelijk noordwaarts.

Een uur later kregen zij de slede van Key in het oog. En zonder eenige waarschuwing begonnen de bandieten onmiddellijk te schieten.

Dadelijk werden de sleden bij elkaar gezet, en men liet de Macphersons uitstappen en er achter neerhurken. Brand had zich plat in de sneeuwe gworpen, en zijn doodelijke juiste schoten velden onmiddellijk een drietal honden zoodat er een geweldige verwarring ontstond onder het span, en men kon zien hoe de kerels met wilde gebaren bezig waren, de gedoode honden uit het tuig los te maken.

De twee politiemannen, en Raffles en zijn vrienden verdeelden zich haastig, en beschreven een bocht, zoodat zij de mannen van Key van twee kanten onder vuur konden nemen.

Deze bleven nog eenigen tijd als krankzinnigen doorschieten, totdat twee hunner ernstig gewond waren, en toen gaven zij zich over, wierpen hun geweren weg en staken de handen op.

Met hunne eigen wapens tot vuren gereed, kwamen de aanvallers naderbij en in een oogwenk waren de schelmen geboeid en werden in hun eigen slede geduwd, terwijl de gewonden een plaats vonden in de slede van de twee agenten.

— Is dit het vlies in kwestie, Mijnheer? vroeg een der agenten, de zware tasch ophoudend.

— Ja, dat is mijn eigendom, zie maar, mijn letters staan erop! En ik zal je den inhoud beschrijven.

— Niet noodig! weerde de agent af, wij kennen Key wel, en deze twee hier zoeken wij al lang! Als U soms naar Circle terugkomt, wilt U misschien wel getuigenis afleggen!

— Dat weet ik nu nog niet! zeide Raffles. Maar ik zal een verklaring onderteekenen!

Met een stompje potlood krabbelde een der agenten haastig een soort proces-verbaal, en Raffles teekende het met den naam van Graaf Wolverton.

Toen zeide hij tot Keij, die hem, ineengedoken in de slede, met oogen vol haat aankeek :

— Misschien zou ik je hebben laten gaan, Key, als ik dit geld niet heel dringend noodig had gehad en als jij niet was wie je bent ! Dat begrijp je nu nog niet — maar wie weet zul je het later beter doorzien !

En een oogenblik later vlogen de drie sleden opnieuw over de sneeuw, maar nu gingen zij een andere richting uit.

Die van Raffles, snel voortgetrokken door de goedgevoede honden, stoof naar het Noorden, naar Fort Joekon, onder het koude licht van de maan.

De volgende aflevering bevat:

DE BUITENSTE DUISTERNIS

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885